

FOTOGRAFIA pàg 3

Una exposició que vol recórrer la ciutat mostra la Barcelona perifèrica

ENTITATS pàg 14

Pròsper Puig ja és oficialment el nou president de la Fundació Barcelona Comerç

líniahorta ^{14 anys} guinardó

Febrer 2023 · Núm. 146 · liniahorta.cat

La Teixonera salva l'únic caixer automàtic del barri

La lluita veïnal aconseguix que CaixaBank mantingui el caixer de l'oficina bancària que va tancar fa un mes pàg 10

Foto: Ajuntament

EL GUINARDÓ pàg 10
L'emblemàtica plaça del Nen de la Rutlla celebra el 62è aniversari

A FONTS pàgs 12 i 13
Cocaïna a la metròpoli: una realitat fora del focus

ESPai LÍNIA pàg 7
S'estrena la primera mostra de premsa metropolitana

Senya d'identitat

El Carmel recupera el mural del tauró capitalista pàg 10

la vostra llar

Residència i Centre de dia

La vostra llar Lès Dalies
Carrer Varsòvia, 16 · Barcelona
Tlfn: 933 52 86 11

www.lavostrallar.com

Una nova vida, una nova llar

- Gran terrassa exterior
- Menjar casolà i dietes texturitzades
- Ambient familiar i personalitzat
- Protocol·ls Covid

Centre acreditat per: Generalitat de Catalunya

BDC

BARCELONA DISTRICTE CULTURAL

El circuit cultural als barris

AUDIOVISUAL · CIRC · DANSA · MÚSICA · TEATRE

9 FEBRER - 5 MAIG 2023

Entrada gratuïta. Reserva prèvia districtecultural.barcelona

   #BcnDCultural

Barcelona
Capital Cultural
i Científica

 BARCELONA
CULTURA

Ajuntament de
Barcelona

premsa de proximitat metropolitana
un recorregut per la història a través de les seves capçaleres

espai línia

Exposició oberta al públic
Girona 52, Barcelona

Enfocant la perifèria

» L'exposició 'L'altra ciutat' vol mostrar els barris perifèrics als veïns dels barris cèntrics o benestants
 » La mostra de Dani Ruiz, un fotògraf de la Trinitat Vella, es va inaugurar a les Corts al gener

Anna Utiel
BARCELONA

Una postal de la Sagrada Família, una figureta de trencadís, una samarreta del Barça i au: Barcelona vista, souvenirs comprats i cap a casa. Per als turistes, Barcelona se sol reduir a l'Eixample i Ciutat Vella i, quan en surten, és per visitar el Park Güell o el Camp Nou. I para de comptar. El problema és que, salvant les distàncies, la visió limitada de la ciutat és un mal que també afecta molts barcelonins.

Disposat a capgirar aquesta situació, el fotògraf Dani Ruiz, veí de la Trinitat Vella, ha creat l'exposició *L'altra ciutat*, inaugurada a mitjans de gener al Centre Cívic Josep Maria Trias i Peitx, a les Corts. Es tracta d'un recull d'imatges capturades entre 2018 i 2022 als barris perifèrics, a "la Barcelona menys fotografiada", tal com s'hi refereix l'autor.

Però, per arribar a aquesta estrena, Ruiz ha hagut de picar molta pedra. O, si més no, moltes portes. Quan va tenir preparada la mostra, va decidir que no es volia quedar al seu barri, on li haurien exposat de bon grat, sinó que volia portar-la precisament allà on hi ha més desco-neixement de la perifèria. Per una qüestió de justícia i reivindicació, però també de conscienciació. "El mínim és que coneguïn els nostres barris. Que sàpiguen que hi ha zones amb desigualtats molt marcades i que siguin conscients dels seus privilegis", argumenta Ruiz.

Després d'un primer intent frustrat amb molts centres cívics de barris cèntrics o benestants, el fotògraf va crear postals de les zones protagonistes de l'exposició, hi va escriure "Greetings

Un cartell promocional de l'exposició 'L'altra ciutat' i una de les fotografies que en forma part. Fotos: Dani Ruiz

from l'altra ciutat" i les va convertir en la seva carta de presentació. "Vaig saludar aquests centres cívics des de l'altra ciu-

"Si estimes el teu barri, cuidaràs el teu barri", defensa l'autor de 'L'altra ciutat'

tat, aquell lloc remot, i els vaig portar personalment les postals", recorda. Com que tampoc va obtenir l'èxit que esperava, va confiar en l'as que tenia a la màniga: Twitter. I aquest cop sí.

UNA ALIADA CLAU

L'exposició *L'altra ciutat* es va estar a la seva primera parada fins al 30 de gener, i ara comença un camí per "zones estratègicament

escollides", en paraules de Ruiz. De moment, té quatre ubicacions més confirmades, l'última a Sarrià –del 2 d'octubre al 29 de desembre al Centre Cívic Sarrià–. En aquest sentit, l'artista es mostra molt agraït amb la periodista d'*El Periódico* Helena López Vallejo, que a l'agost es va fer ressò de la iniciativa i li va donar l'empenya que necessitava. Ahir, tots dos van fer plegats la xerrada inaugural de la mostra.

De fet, no és el primer cop que aquest tàndem pedala: López li va dedicar un reportatge al veí de la Trinitat Vella quan tot just tenia 18 anys. En aquell moment, el noi havia deixat l'institut perquè "no li encaixava", però, en canvi, estava impulsant projectes culturals tan potents com una adaptació de *La casa de Bernarda Alba* que explicava la història de les dones de la presó de la Trinitat als anys vui-

tanta. "Hi havia un contrast molt fort entre la imatge que es pot tenir d'un jove de la Trini que ha deixat els estudis i tot el que ell tenia a dins", reflexiona la periodista.

CALEN REFERENTS VEÏNALS JOVES

► La periodista Helena López Vallejo recorda que les associacions de veïns acostumen a estar liderades per gent gran, de manera que la veu del jovent dels barris sovint no arriba als mitjans. Per això destaca la importància de joves com el fotògraf Dani Ruiz, veí de la Trinitat Vella.

Des d'aleshores, no li ha perdut la pista i ha seguit tots els projectes que ha fet tant en so-

litari com amb l'entitat Maletas Viejas, fins al punt que ell li fa broma dient que és la seva biògrafa. Sense exagerar tant, el que sí que té clar López és que cal explicar iniciatives com les de Ruiz. "No es tracta d'idealitzar aquests barris ni de dibuixar el planeta de la piruleta. És a dir, no s'han d'amagar els problemes, les injustícies ni les desigualtats que pateixen, però també s'ha de donar bola als projectes interessants que hi sorgeixen", defensa.

En la mateixa línia, el jove fotògraf argumenta que "encara que hi hagi coses dolentes i millorables, cal posar en valor també les coses bones". Aquí és on entren en joc la identitat i l'orgull de barri, dues de les raons de ser de la feina que fa Ruiz. "Si estimes el teu barri, cuidaràs el teu barri", sentència.

ALUMINI - VIDRES
 OBRES INTEGRALS

home homing

vidres • miralls
 claraboies • alumini

projectes integrals
 i execució d'obra

Si ho pots somiar,
 nosaltres ho podem
 fer realitat

cuinescat

Gremi de reformes
 d'interiors, cuines
 i banyes de Catalunya

Padilla, 243 • 08013 Barcelona
 Tel. 93 881 77 06 • admin@home-homing.com
 www.home-homing.com
 • Magatzem: Ptge. Utset, 3

La lupa

Dona, vida i llibertat

per Dilara Ekmen (CCAR)

Foto: Aleix Freixas/ACN

Quatre mesos després de la mort sota custòdia policial de Jina Amini, una jove kurda de 22 anys, les manifestacions i la repressió continuen d'una manera acarnissada a l'Iran. Jina –tot i que mediàticament se la coneix com a Mahsa– havia estat detinguda i fortament colpejada per la Policia de la Moral per no portar de manera correcta el vel. Volien obligar-la a fer un curs de reeducació de conducta perquè aprengués a ser una noia pudorosa.

Immediatament després del seu assassinat, les protestes liderades per milers de dones van estendre's per tot el país sota el crit de "Jin, Jiyan, Azadi" (dona, vida i llibertat). Aquest lema, que té origen en el projecte revolucionari kurd, té un significat polític que va més enllà d'un eslògan i es fonamenta en la idea que l'alliberament de la societat i la destrucció del capitalisme i de l'Estat passen per l'inexorable alliberament de la dona a tot el món.

Les diverses interseccions que travessaven la seva identitat han fet esclatar i mantenen unes protestes sense precedents al país persa, liderades per les dones i a les quals s'han sumat altres col·lectius i pobles que pateixen una doble o triple opressió i discriminació, com és el cas de kurds i balutxis a l'Iran. I també tenen el suport de nombrosos homes, als quals el pes d'aplicar i seguir normes conservadores també els cau com una llosa.

Cap país està absent de discriminació ni de violències cap a les dones, però n'hi ha alguns en els quals

la institucionalització social i política de la violència es converteix en una vulneració de drets humans flagrant i en una persecució específica per la senzillera raó de ser dona.

Aquest fet et converteix en una diana en l'àmbit públic per l'Estat, pels cossos policials, pels líders religiosos i pels homes del teu entorn social, alhora que també ho ets en l'àmbit familiar, on pares, germans i cosins es converteixen en els garants de la teva honra. La discriminació, la violència i les vulneracions de

El patriarcat es manifesta diferent segons on es visqui, però es fonamenta sobre la mateixa base

drets fonamentals en tots els àmbits posen en greu risc la vida de les dones, entesa com una vida lliure, autònoma i amb dignitat.

La violència, la persecució i la discriminació cap a les dones no se circumscriuen a l'àmbit legal quan se'ns atorguen menys drets. També es manifesten en aquells casos en els quals, encara que existeixin marcs normatius garants o amb certes garanties, el desplegament efectiu d'aquests drets és inexistent. També és important parlar de la violència que pateixen les dones quan transgredixen normes socials que no necessàriament han de ser lleis, però que a

les seves comunitats, barris o països tothom acata i segueix. Això és d'absoluta rellevància, ja que és difícil de provar i, per tant, també es posa en dubte amb facilitat. I és important tenir-ho en compte tant allà com aquí, en el marc de les societats occidentals.

El sistema hegemònic patriarcal es manifesta de forma diversa segons on es visqui, però es fonamenta sobre la mateixa base: dominació i explotació de les dones i de la natura.

Podem parlar de l'Iran o de l'Afganistan, però en altres latituds i sota contextos socioculturals diferents trobem milers de dones que surten al carrer per protestar, per exemple, contra la penalització de l'avortament.

El debat és present aquests dies a l'Estat espanyol i hem vist el retrocés als Estats Units i a Hongria, igual que a Nicaragua, Hondures, el Salvador o Guatemala. L'Església catòlica i evangèlica, així com el conservadorisme polític, han segrestat en nom de la vida els drets reproductius de les dones, entre molts altres. De la mateixa manera que l'islam polític a l'Orient Mitjà, al nord d'Àfrica i en alguns països africans o asiàtics exerceix un control social i de classe a través del cos, dels atributs i del desig de les dones.

Per aquestes raons és fonamental tenir en compte les persecucions específiques que pateixen les dones, per donar-hi una resposta adequada a través del dret d'asil quan fugen d'aquestes situacions i arriben a les portes d'Europa.

Aquí es piula

El Twitter en paper

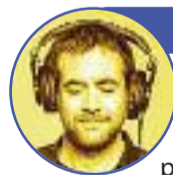
@laiaauribaraza

Després d'un reportatge en què noies expliquen com senyors molt grans els donen begudes amb coses, Montserrat Nebrera diu: "Si no hi ha noia, no hi ha acció delictiva". Ens quedem totes a casa i així no hi ha agressions sexuals? Ens matem i així no hi ha accions delictives?

@alba_alfageme

És meravellós que la jutgessa que porta el cas de Dani Alves "bunqueritz" la causa, que no permeti filtracions a la premsa i imposi sancions si es produeixen. Aquest tipus d'accions són essencials per protegir les víctimes, i difondre aquest tipus d'informació no més revictimitza.

@joeldiazbrah

A partir d'avui mateix [30-1-2023], deixaré de presentar el @ZonaFrancaTV3. Plego arran de la decisió presa per la direcció de TV3 d'apartar del programa el Manel Vidal, una decisió que considero injusta i inacceptable tant en el fons com en la forma en què s'ha pres i comunicat.

@EnricB_

Si d'aquí a uns mesos tanca la llibreria del barri per posar-hi un supermercat 24 h. Si la merceria històrica plega perquè un bar de copes pot pagar més lloguer. Si baixes a la ferreteria i hi trobes una cadena de menjar ràpid. Recorda que un Pla d'usos ho podria haver evitat.

Director Editorial: Arnau Nadeu
Subdirector d'edicions: Albert Ribas
Subdirectora de digital: Anna Corbatera
Redacció: Albert Alexandre (diari metropolità), Anna Utiel i Guillem Francàs (Barcelona), Olga García (Vallès), Gerardo Santos (Barcelonès Nord)

Dipòsit Legal: B 15472-2010

i Baix Maresme), Francisco J. Rodríguez (l'Hospitalet i Baix Llobregat), Mar Sifre (Montserrat), Toni Delgado (Esports), Andreu Asensio (suplements i *branded content*) i Júlia Estivill (xarxes)
Dept. de Producció gràfica: Susana Dicenta
Distribució: Andrés Meca i Pablo Favieri

Premi Tassis Torrent de Comunicació 2011

Editor-Administrador: David Centol i Lozano
Director Editorial: Arnau Nadeu
Director General: Marcelo Villanueva
Coordinadora de Producció gràfica: Marga Moreno
Controller: Mauro Favieri
Webs temàtics: Pere Giménez i Quim Miró

grup comunicació 21 www.liniaxarxa.cat

Els semàfors

CaixaBank

L'entitat bancària va tancar a finals de desembre la darrera oficina a la Teixonera, tot i les queixes veïnals per deixar sense un servei únic la gent de la zona.

Finalment, CaixaBank ha acceptat mantenir el caixer automàtic.

pàgina 10

El Carmel Mossega

'El Carmel mossega' és el projecte que ha permès que el mural emblemàtic del tauró capitalista del Carmel torni al barri. Es tracta d'una iniciativa col·lectiva entre veïns, el Pla de Barris, el Districte i els artistes que van participar en el procés.

pàgina 10

Pròsper Puig

Puig relleva Salva Vendrell, el fins ara president de la Fundació Barcelona Comerç, que fa pocs dies va anunciar que deixava el càrrec. L'elecció oficial de Puig com a nou president de l'entitat es va fer el passat 2 de febrer.

pàgina 14

El + llegit

líniahorta.cat

- 1 La gent gran guanya la lluita de l'últim caixer de la Teixonera
- 2 Un serial que no s'acaba: "Salvem el parc"
- 3 ERC demana replantejar la superilla d'Horta
- 4 La casa del Baró de Sant Lluís
- 5 Can Sabaté, un parc que oculta una misteriosa història

Safata d'entrada

Protegim les escoles

per Pablo Ramos (Barcelona En Comú)

El 31 de gener passat vam inaugurar al Guinardó una de les darreres actuacions urbanístiques del programa municipal Protegim les escoles, que ha estat una de les línies prioritàries del govern d'Ada Colau. Concretament, al barri hem actuat a la zona del carrer Telègraf, on hi ha dues escoles públiques de primària, l'Estel del Guinardó i el Torrent d'en Melis, així com l'escola bressol municipal Montserrat i l'escola d'educació especial Mare de Déu de Montserrat.

L'objectiu sempre ha estat el mateix: cuidar les escoles i cuidar els nens i les nenes del nostre districte. Contràriament al que hem hagut d'escoltar massa sovint, les actuacions no han vingut "imposades" per cap àrea de l'Ajuntament, sinó que tant la proposta d'escoles com la concreció de les actuacions s'han construït de la mà de les comunitats educatives beneficiades i de les veïnes, en el marc d'un procés de propostes i contrapropostes que ha durat gairebé un any.

A la zona del carrer Telègraf ens hem esforçat per aconseguir que les entrades i sortides siguin més segures, ampliant voreres i obligant a disminuir la velocitat als vehicles, però encara més important: hem volgut que l'entorn fos agradable. Perquè posar les persones al centre no vol dir només protegir-les davant els perills que comporta el domini del vehicle privat a l'espai públic,

sinó també transformar els carrers en places, transformar les places en parcs i aquests en espais de jocs. És per això que no només ens vam centrar a fer que l'espai fos més segur, sinó també més bonic, més agradable i més divertit.

La filòsofa Marina Garcés fa temps que va saber veure que els carrers de les ciutats havien deixat de ser espais de trobada per ser espais de trànsit; simples llocs per on passem per anar d'un indret a un altre. Amb el Protegim les escoles, el que hem volgut és, precisament, canviar això i fer dels car-

Horta, l'escola Heura, el SaFa Horta, el FEDAC Horta, el Torrent de Can Carabassa, l'Àngels Garriga, la Font d'en Fargas, el Mas Casanovas, l'EBM Marina, l'escola de Les Aigües, el Parc del Guinardó, el Teresa Pàmies i l'institut Goya. I em disculpo amb totes aquelles on no ho hem aconseguit (encara), perquè les resistències han estat moltes.

Les actuacions que hem fet plegades, però, no són un punt d'arribada, sinó un punt de partida per seguir avançant en un espai públic que encara hem d'acabar de conquerir per a les persones. Ara no més ens queda la via de seguir transformant allò que ens ha quedat pendent, perquè sabem que ens emportem deures: per una banda, arribar a

Encara ens queda feina per fer, però avui el Guinardó i Barcelona són una mica més amables

més escoles i, per l'altra, millorar i aprofundir en les actuacions fetes. Perquè sí: Taxidirt necessita canviar el sentit de circulació, Gallecs pot arribar a ser un carrer peatonal i Alt de Pedrell mereix ser pacificat i les entrades d'Arc Iris i Pit Roig, dignificades.

Encara ens queda feina per fer, però avui el Guinardó i Barcelona són un barri i una ciutat una mica més amables per a totes, que és el que volem.

Com a conseller d'Educació estic molt orgullós de la feina feta per totes, gràcies a les veïnes i a les comunitats educatives del Torrent d'en Melis, l'Estel del Guinardó, la Mare de Déu de Montserrat, l'EBM Montserrat i també de la Salle

Línia Horta no comparteix necessàriament les opinions que els signants expressen en aquesta secció ni se'n fa responsable.

Les cartes d'opinió es poden enviar a: opinio@comunicacio21.com

A les xarxes

#EITJUEHaParlat

#UnAltrePoliciaInfiltrat

#AssetjamentAlsFeroz

@aleixclario: President @KRLS: "La sentència del TJUE deixa les extradicions en via morta, i les condicions que imposa per emetre'n de noves les fa inviàbles".

@centre_IRIDIA: Cinc activistes es queixen contra el policia que va fer servir les relacions *sexefectives* per infiltrar-se als moviments socials de Barcelona.

@324cat: Bob Pop i Marc Ferrer [després de Jedet] també denunciaren assetjament per part del productor Javier Pérez durant la festa posterior als premis Feroz.

per Manuel Sánchez-Villanueva Beuter, arquitecte fundador de *haz arquitectura* i professor de projectes arquitectònics a la UPC

El xalet

Fa uns mesos, vam rebre al despatx uns clients que volien fer-se un xalet. Ens anàvem mirant de reüll entre els companys mentre conversàvem amb ells. Feia molt de temps que ningú no ens demanava un xalet.

Els darrers clients ens havien demanat cases. Alguns, cases de primera residència per viure-hi tot l'any, altres, segones residències, cases de vacances fora de la ciutat. La veritat és que l'ús que li donaran a l'habitatge és una cosa que sorgeix a les primeres converses, però en aquest cas, el xalet, dit així, el vam relacionar sense dubtar-ho amb una casa de cap de setmana. Ningú viu en un xalet.

Recordo la primera vegada que vaig sentir la paraula. Devia tenir set o vuit anys, pels volts del final de la dècada dels 70. El meu oncle es va comprar un solar a prop de Maçanet de la Selva –llavors tampoc ningú l'anomenava terreny–, on pretenia fer-se un xalet per als caps de setmana.

Per a la família va ser una notícia bomba, una cosa fora del nostre abast, fins i tot de la nostra imaginació. Solíem passar les vacances, com la majoria de les persones, en cases de familiars en algun poble, o bé fent càmping. Calculo que, en aquella època, el meu pare tenia un Seat 124 Special de color granat, que pagava puntualment cada mes. Era el nostre mitjà de transport per a tot, vacances incloses. Recordo el dia que li va instal·lar una bola de remolc a la part del darrere, per anar a buscar la rulot, una Hergo Gacela nova de trinca, també pagada a terminis. Una casa amb rodes que ens seguiria a tot arreu i amb la qual passaríem els millors anys de la nostra vida.

L'anunci del xalet del meu tiet –en realitat ell en deia “xalé”– ens va sorprendre per inabastable. Viuïem de lloguer al barri del Clot a Barcelona i amb prou feines es pagaven els col·legis a final de mes, així que, a pensar a comprar una segona casa era una cosa inimaginable per a nosaltres. El meu pare argumentava amb despit –cosa que jo compartia sense ombra de dubte– que per què voldria algú una casa quieta en un lloc podent tenir-ne una amb rodes i portar-la a tot arreu. Quina meravella, pare... Ni Roberto Benigni.

La cosa és que, amb el temps, la gent es va anar fent xalets. Van arribar els 80 i els embussos de cotxes a les entrades i sortides de les grans ciutats van començar a ser habituals. A Barcelona, una ciutat

d'esquena al mar, sense platges, sense rondes i pràcticament sense espais verds o de lleure, la gent s'escapava el cap de setmana, fugint de la ciutat. A la Prefectura de Trànsit, es desplegava l'operació sortida i l'operació retorn, un llenguatge caspós al qual ens vam començar a acostumar i que reflectia la magnitud de la tragèdia. Els que ja no podien fer-se un xalet es van començar a comprar apartaments en blocs residencials; sortien del seu pis de la ciutat i es posaven en un altre d'una urbanització de l'extraradi d'algun poble, a la costa o a la muntanya.

**En una ciutat més precària,
aflorava amb facilitat el caràcter
nòmada de les persones**

Rulot Hergo Gacela de 1978. Foto aportada per l'autor

El nostre càmping a Blanes, en un altre temps terra indomable dels capricis del Tordera i el seu delta, va acabar envoltat de blocs d'habitatges que ens miraven desafiadors com si fóssim Arapahoes en un gueto reparcel·lat. La cala de Sant Francesc, aquella platja salvatge on cuinàvem sardines les nits d'estiu, es va omplir de xalets i d'aparcaments de cotxes a cel obert.

La nostra casa amb rodes va quedar relegada a les aventures de les vacances d'estiu, gairebé sempre en acampada lliure. La vall de Pineta, Ordesa o Benasc, llocs que, llavors, encara estaven fora de l'abast del turisme massiu. Però els hiverns inactius

en un cementiri per a caravanes li van donar l'estocada definitiva fins que ens en vam desfer.

Afortunadament, la ciutat va canviar, en aquella època. La transformació de la Barcelona olímpica va deixar un llegat de platges, espais lliures i oferta cultural que, a poc a poc, van anar atraient els seus habitants i altres turistes. En una ciutat oberta al mar, ja no es feia tan urgent escapar-se el cap de setmana.

Avui molta gent jove ja no té cotxe, sens dubte perquè cada cop són més cars i comporten més despeses, però també per un cert canvi d'actitud. Els dies festius a la ciutat ja no són la desolació que eren en dècades anteriors; darrerament ni tan sols el mes d'agost. A la gent li agrada la ciutat. No considera una condemna quedar-s'hi el cap de setmana, de la mateixa manera que no considera un privilegi tenir un xalet on passar-se el diumenge tallant la gespa o arreglant la teulada. Sembla que hi ha altres prioritats. Les cases, com els cotxes, són per viure-les.

Malgrat totes les virtuts d'aquesta ciutat més ordenada i més segura, però, hi havia alguna cosa d'aquella Barcelona de Vázquez Montalbán que em genera certa nostàlgia. Potser per la fragilitat de llocs com els xiringuitos de la Barceloneta o els enginyosos llocs de pesca que la gent es construïa en una escletxa, entre les roques del trencaones. Una ciutat on et podies topar a cada cantonada amb una foguera de mobles vells per la revetlla de Sant Joan o saltar la tàpia del col·legi Claret per jugar a futbol fins a les tantes. Una ciutat on el paisatge urbà i domèstic es creava per apropiació, com una conquesta territorial. En una ciutat indubtablement més precària, aflorava amb facilitat el caràcter nòmada de les persones, una actitud exploradora ancestral que ens ha fet conquerir el món i ens empeny a descobrir-ne d'altres.

A l'època en què vam comprar la nostra rulot, l'arquitecte italià Aldo Rossi construïa a Venècia la seva proposta de Teatre flotant del Món per a la Biennal d'Arquitectura. El teatre va arribar a creuar l'Adriàtic fins a Dubrovnik. M'agrada pensar que devia dir alguna cosa semblant: “Qui voldria repetir la funció sempre al mateix lloc podent navegar per tot arreu...”.

Potser ha arribat el moment d'afrontar el disseny del xalet dels nostres clients amb valentia, posant-li un parell de rodes.

Les millors perles

Jaume Collboni s'ha fet tiktoker. El candidat socialista Ja l'alcaldia de Barcelona ha fet un vídeo que ja ha fet el salt a altres xarxes socials, com Twitter, i que ha generat tota mena de comentaris. Aquesta campanya electoral serà llarga.

Que diu Marie Kondo, gurú de l'ordre, que s'ha adonat que amb tres fills és impossible tenir la casa endreçada. Vaja, Marie, ja ho podries haver descobert abans de frustrar mitja humanitat amb els teus llibres.

Aconseguir que els més petits es prenguin el medicament que necessiten sovint és complicat. Per això és tan important l'enginyós assaig de l'Hospital Vall d'Hebron: medicaments amb textura i aspecte de llaminadura.

Embús a l'A-7 a Marbella. És cert que no és la notícia de l'any, però atents al motiu: un conductor va paraitzar l'autovia llençant bitllets de 50 euros per la finestra. Un altre conductor se'n va emportar fins a 500.

Lluís Sibils/ACN

LA FOTO

Oriol Duran:

“La premsa de proximitat metropolitana no només sobreviu, sinó que creix i es fa forta”

Francesc Fàbregas:

“És molt important que des de la capital es parli de premsa de proximitat”

Josep Ritort:

“El que fa diferent Barcelona d’altres ciutats és la vida de barri, i per això seguim tenint mitjans de paper que fan barri”

David Centol:

“Totes aquestes més de 90 capçaleres formen part d’una oportunitat periodística: la visió metropolitana”

Fotos: Joanna Chichelnitzky

Espai Línia inaugura la primera exposició de premsa metropolitana de Barcelona

Andreu Asensio
BARCELONA

Més d’un centenar de persones van acudir el passat divendres 27 de gener a l’Espai Línia per a la inauguració de *Premsa de proximitat metropolitana. Un recorregut per la història*. Es tracta de la primera exposició de premsa metropolitana de Barcelona i repassa la història i la rellevància d’aquest fenomen a través de 90 capçaleres històriques dels barris de Barcelona i de l’àrea metropolitana. Entre els assistents, va destacar la presència de personalitats del món polític i cultural, com Dolors Sabater, Xavier Trias, Josep Martí Blanch, Fèlix Riera o Ana María Aguirre.

La mostra combina edicions originals, facsímils i reproduccions ben contextualitzades històricament per poder entendre el paper que han tingut aquestes publicacions a l’hora de mantenir informats els ciutadans durant tants anys. Els textos del professor Joan M. Corbella ens acompanyen per tota la sala recordant que el futur de Barcelona i de la seva rodalia implica entendre i potenciar la proximitat metropolitana. L’exposició ha comptat amb el suport de la Secretaria de Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya.

EL PODER DE LA COMUNICACIÓ LOCAL

Oriol Duran, secretari de Mitjans de Comunicació i Difusió de la Generalitat; Francesc Fàbregas, president de l’Associació Catalana de la Premsa Comarcal (ACPC); Josep Ritort, secretari general de l’Associació de Mitjans d’Informació i Comunicació (AMIC); i David Centol, editor del Grup Comunicació 21, van intervenir per reivindicar el paper de la premsa de proximitat metropolitana en el mapa de la comunicació catalana.

Duran va fer un elogi de la premsa de proximitat i va destacar precisament la seva habilitat per obrir nous mercats. “És una premsa que es va avançar en una cosa que avui tothom vol fer: la segmentació dels públics i arribar a audiències específiques”, va afirmar. Per la seva longevitat i la seva fortalesa, Duran va destacar que “la premsa de proximitat metropolitana no només sobreviu, sinó que creix i es fa forta”.

Francesc Fàbregas, president de l’Associació Catalana

de la Premsa Comarcal (ACPC), va començar fort: “Ni la pandèmia ha pogut amb nosaltres”. I va explicar per què la comunicació local és tan important des d’un punt de vista global: “Parlar de premsa comarcal és parlar de país, del que passa als pobles, a les comarques. Per a nosaltres, això és cabdal, i per això tenim una salut molt bona. I és molt important que des de la capital es parli de premsa de proximitat”. Fàbregas, això sí, va fer

una crida al sector per poder mantenir i fins i tot ampliar la força del periodisme de proximitat: “Necessitem editors forts que no depenguin de les subvencions, capaços de crear sinèrgies. Amb ells continuarem existint i seguirem endavant”.

Josep Ritort, secretari de l’Associació de Mitjans d’Informació i Comunicació (AMIC), va destacar per què és tan important la premsa de proximitat al nostre entorn: “El que fa diferent Barcelona d’altres grans ciutats és la vida de barri. És el lloc on vas créixer, on treballes i on vols viure. I per això a Barcelona i a l’àrea metropolitana seguim tenint mit-

jans de paper que fan aquest barri”. Segons Ritort, “la proximitat interessa, perquè és un servei per a la vida metropolitana”. I una bona mostra d’aquesta força són els 114 mitjans en català que l’AMIC té a l’àrea metropolitana.

David Centol, editor del Grup Comunicació 21 i promotor de l’exposició, va apel·lar al valor més emotiu de la mostra: “Cada una d’aquestes més de 90 capçaleres és un tros d’història local, un pedaç de vida, un relat que mereix ser escoltat, i totes formen part d’una oportunitat periodística: la visió metropolitana”. Per

a l’editor, és qüestió de temps que més assumptes urbans es gestionin des d’una òptica metropolitana. I un d’ells és la comunicació: “El territori mediàtic metropolità està naixent. I amb les seves 21 edicions, *Línia* n’és un exemple que ja es troba en un moment dolç de reconeixement de la seva visibilitat. El seu potencial de creixement és enorme i ho podrem comprovar en els anys vinents”.

La mostra *Premsa de proximitat metropolitana. Un recorregut per la història* es pot veure a l’Espai Línia (carrer Girona, 52, Barcelona) fins al 30 de maig.

Història viva de la comunicació i de la reivindicació

► Els assistents a l’acte van visitar atentament l’exposició. Cadascú s’acostava al panell on hi havia les capçaleres del seu barri i recordava en veu alta com les havia descobert i les seguia. I molts visitants comentaven perplexos la gran varietat de capçaleres que existien i que encara existeixen a Barcelona i a l’àrea metropolitana. Menció especial per a les joies de la corona, les edicions originals i els facsímils, del *Diari de Barcelona*, *La Veu de Sant Martí* o de *Sarrià*, que van atraure moltes mirades.

Però més enllà de la història,

David Centol va voler destacar la faceta més reivindicativa d’aquesta exposició: “Recordem la importància de la premsa local com a instrument reivindicatiu. La guerra civil va tallar de soca-rel la veu dels barris, i fins als anys 50 la premsa local no va tornar a sortir al carrer. Tímida, van començar a sorgir capçaleres tolerades pel règim, fins que als anys 70 va esclatar el fenomen de la premsa de barris. A Sant Andreu, a Horta, a Gràcia o a Sants, però també a Badalona, a Santa Coloma de Gramenet o a l’Hospitalet, el fenomen va ser imparable”.

Tribuna

Giuseppina Giuliano o Josefina Julià

per Ferran Falcó, president de Restarting Badalona

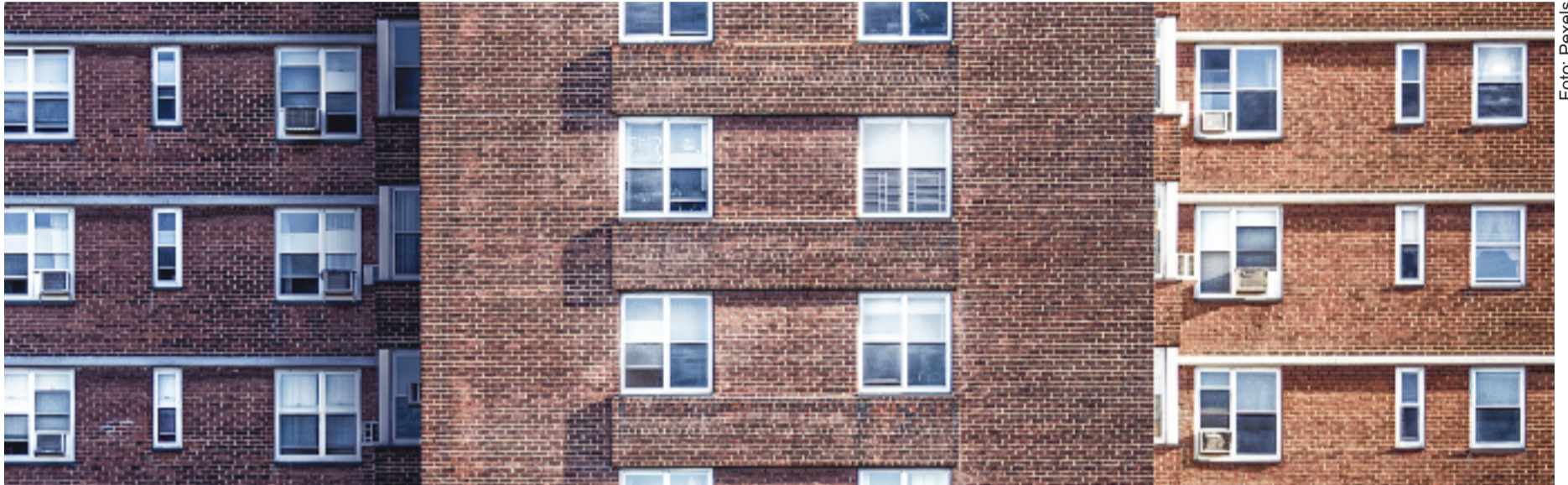

Foto: Pexels

Ara fa vint anys, VINT, que al solar que l'Institut Català del Sòl té a l'antiga fàbrica de l'Estrella de Badalona hi vàrem prometre la construcció de 375 habitatges de protecció oficial. Fa 8 anys, VUIT, que es redacta el planejament de les Tres Xemeneies, que en preveu al voltant d'uns 400 d'aquesta tipologia. I jo, pel meu passat, també en soc responsable.

A cada ciutat metropolitana, i a la capital, hi podem trobar exemples de desenvolupaments eterns, o per començar, de fa més d'una dècada. Entremig hi ha hagut la crisi immobiliària, la crisi de les caixes i dels bancs, la pandèmia, la guerra i també noves lleis d'urbanisme, de contractes i de transparència que han anat posant elements de "garanties" que han contribuït clarament al fet que, per totes aquestes raons combinades, fer habitatge a Catalunya hagi esdevingut una missió titànica. Aquests atenuants no exculpen els que hem estat als governs, però ajuden a explicar que l'urbanisme és una gimcana molt complicada de fer.

I això tenint en compte expressions com la d'"emergència habitacional" o tantes altres que els polítics i els teòrics s'han anat empescant per posar de manifest que a Espanya som a la cua de la construcció d'habitatge protegit. En aquesta matèria, des dels àmbits públics, reguladors i executius s'ha insistit a prendre mesures en contra de qui en té, en contra de qui en fa i en contra de qui en compra. Augments fiscals en forma d'impostos i taxes, i obligacions de cobrir tot allò que des del món públic no s'ha fet.

En els darrers anys, per fi, en l'àmbit metropolità s'ha promogut un concurs perquè públics i privats poguessin abordar conjuntament la producció d'habitatge protegit. I s'ha constituït una societat –HMB SA– per, teòricament, fer milers d'habitatges. Abans, però, ja s'havien aprovat planejaments consorciats amb ajuntaments per fer que el Govern català i els locals promoguessin habitatge, amb un èxit ben escàs. Molts d'ells es van desfer, perquè pretenien fer habitatges allà on no hi ha demanda suficient. Crear els instruments on no hi ha demanda no acostuma a sortir bé. Però com deia, aquesta col·laboració públicoprivada sí que podria reeixir. Ho veurem.

Sigui com sigui, l'administració sempre ha anat prenent mesures per mirar de contribuir a augmentar el parc d'habitatge públic. No tot han estat fracassos. La possibilitat de comprar-ne de fets als privats ha estat, aquesta sí, una bona mesura. Però moltes altres, sobretot les

que tenen a veure amb mostrar un món de bons i dolents, han esdevingut neutres o dolentes. La darrera, el topall dels preus del lloguer, que els ha fet augmentar i ha tret habitatges d'aquesta tipologia del mercat.

Per fer habitatge, públic o privat, no hi ha més cera de la que cremarà en les següents frases. Per fer habitatge, deia, és fonamental tenir una economia en marxa. Que rutlli, que hi hagi feina. I que la feina permeti obtenir uns sous que siguin suficients per adquirir préstecs, i tornarlos. Si no tens feina, no pots accedir a cap habitatge. Pots mirar de trampejar, amb lloguers socials i amb alguna ajuda, però seràs a la roda de l'escassetat d'una oferta que sempre serà insuficient i, gairebé sempre, dolenta. I tampoc podràs accedir a una provisió pública d'habitatge, perquè sempre hi haurà un preu a pagar i una obligació i una responsabilitat dels gestors públics a complir.

Com resoldre una qüestió evident, que afecta tota mena de gent amb ingressos, siguin molts o pocs? S'ha de generar oferta de lloguer. S'ha d'escurçar la burocràcia. S'han d'emetre llicències en 90 dies i no en 400. S'ha d'incentivar fiscalment l'estalvi destinat a l'habitatge. S'han de transformar infraestructures i/o sòl per generar sostre edificable. Cal generar oferta, però s'ha de saber que fer molts habitatges no resol la qüestió si no hi ha feina, pagada suficientment, que permeti atendre lloguers o hipoteques. I també s'ha de saber que el sòl és finit, i que no és sostenible crear megaurbs. I no ho volem. Es poden fer més habitatges, segur, però no es poden fer tots en un àmbit proper. I és per això que, si no podem viure a la ciutat on treballem, necessitem arribar-hi. Com als 80 es va crear una xarxa de metro més enllà de la capital, hem de fer una xarxa ferroviària més enllà de l'àmbit metropolità. I distribuir-hi activitat en anelles, perquè no tothom tingui el seu pa a Barcelona, sinó que el pugui tenir als Vallesos o a la Catalunya Central.

Avui, la gent sola, la gent jove i la gent nouvinguda a l'àrea de Barcelona i a Barcelona ciutat tenen molt complicat trobar un habitatge o llogar-lo a un preu possible. Aquesta setmana hem llegit la història d'una senyora que cada dia treballa a 700 kilòmetres de casa seva, netejant una escola. Viu a Nàpols i va fins a Milà. En tren d'alta velocitat. Que no hi hagi "Joseps o Josefines" a casa nostra depèn de si som capaços de flexibilitzar-nos, de crear riquesa en equilibri i de trobar el punt mitjà entre una fiscalitat que no ofegui i uns sous que puguin defensar ciutadans independents.

“

Cal generar oferta, però s'ha de saber que fer molts habitatges no resol la qüestió si no hi ha feina, pagada suficientment, que permeti atendre lloguers o hipoteques. I també s'ha de saber que el sòl és finit, i que no és sostenible crear megaurbs. Es poden fer més habitatges, segur, però no es poden fer tots en un àmbit proper

”

Flaixos

@txellfeixas: Iran: el règim condemna a 10 anys i mig de presó dos joves de 21 i 22 anys per ballar a l'anomenada –irònicament– plaça de la Llibertat.

@PunsodaRicart: No us passa que per hores que dediqueu als nens sempre us sembla que no són prou? La necessitat d'amor dels humans és infinita.

@EstelSole: L'amor també és fer la truita a la teva parella tal com a ell/a li agrada, malgrat que a tu t'agradi ben al revés de com li agrada a ell/a.

La sala de conferències de l'Espai Línia es va omplir per escoltar Jaume Collboni. Fotos: Joanna Chichelnitzky

Jaume Collboni: “Vull obrir una nova etapa a Barcelona, i per fer-ho cal canviar d'alcalde”

Albert Alexandre
BARCELONA

Jaume Collboni vol ser alcalde. En la cinquena trobada del cicle de conferències *La ciutat metropolitana: progrés i futur* celebrada a l'Espai Línia dilluns 16 de gener, el candidat del PSC i primer tinent d'alcaldia de l'Ajuntament de Barcelona va deixar clar que es presenta a les pròximes eleccions per convertir-se en la primera figura política de la ciutat.

En una sala plena, el socialista va fer repàs del darrer mandat, en el qual el seu partit ha governat amb els comuns, i va explicar la seva visió de futur tant de la capital catalana com de la metròpoli.

En una conversa amb el director editorial del *Línia*, Arnau Nadeu, Collboni no va voler referir-se obertament a les enquestes, algunes de les quals el donen com a guanyador, i va demanar “prudència” al seu partit. Tanmateix, va apuntar que els sondejos demostren que “hi ha ganes de canvi a Barcelona” i va augurar que els comicis que se celebraran el mes de maig suposaran un canvi de rumb. “Vull obrir una nova etapa a Barcelona, i per fer-ho cal canviar d'alcalde”, va afirmar.

Més enllà d'això, el primer tinent d'alcaldia tampoc es va voler referir als possibles pactes que naixeran de l'aritmètica postelectoral. “Espero tenir una majoria

prou àmplia per liderar aquesta nova etapa”, va dir, alhora que va deixar clar que si ell és alcalde “impulsarà polítiques progressistes”. “El meu serà un govern progressista”, va assegurar, insistint per Nadeu sobre les seves preferències de pactes. “La política es fa amb diàleg i acords, però ara és el moment de perfilar projectes”, va afegir.

EL MANDAT DE LES SUPERILLES

Entre les desavinences més grans que hi ha hagut entre els dos socis de govern a l'Ajuntament de Barcelona en els darrers quatre anys, cal esmentar les superilles. Per a Collboni, “pacificar la ciutat és una prioritat, però Barcelona no pot ser una gran illa”. En aquest sentit, el socialista va deixar clar que si es converteix en alcalde vol “parar màquines” pel que fa a aquest projecte. “La ciutat ha de pair els canvis i cal tenir en compte que l'Eixample no pot deixar de ser un indret que generi feina”, va afirmar.

Alhora, el primer tinent d'alcaldia va assegurar que “les superilles estan generant gentrificació verda i no són viables econòmicament”. És per això que des del seu partit aposten per “recuperar el pla Cerdà en la seva essència amb els espais verds als interiors d'illa”.

Relacionat amb aquest tema, Collboni també va esmentar el problema de l'habitatge que viu la ciutat i que el candidat va situar entre els principals reptes als quals s'enfronta la capital catalana. “Soc partidari de regular els lloguers,

però aquesta no és l'única opció”, va dir per afegir que també cal “construir més pisos socials”.

NETEJA I SEGURETAT

Altres aspectes que sovint s'han criticat de la gestió del govern municipal en el darrer mandat són la neteja i la seguretat. En el primer dels dos, Collboni va reconèixer que l'Ajuntament no està content amb “com ha treballat l'empresa contractada per fer el servei de neteja”. Malgrat tot, va assegurar que es tracta d'un problema que no tots els barris tenen i que en el futur millorarà.

Pel que fa a la qüestió de la seguretat, el candidat socialista va considerar que des del consistori s'ha fet una bona feina i va responsabilitzar la Generalitat de la

manca d'efectius policials que, segons ell, té la ciutat. “La seguretat és una competència del Govern de Catalunya, i mentre que nosaltres hem complert i en quatre anys hem augmentat en 1.000 efectius la Guàrdia Urbana, no es pot dir el mateix de la Generalitat, que va prometre 600 mossos més”, va lamentar Collboni.

A més, el socialista va treure pit d'altres aspectes de la seguretat en què l'Ajuntament ha actuat. Es referia a l'erradicació de la venda ambulants al carrer o l'enduriment de la llei contra els delinqüents multireincidentes.

L'AMPLIACIÓ DE L'AEROPORT

Com no podia ser d'una altra manera, Collboni també va tractar un dels debats que han portat més

cua en els últims temps. Segons el candidat socialista, és indubtable que el territori “necessita una bona comunicació transnacional”. “Parlem d'una qüestió de fons, i si per a ERC l'alternativa a l'ampliació de l'aeroport és el decreixement, cal que reconegui quines són les conseqüències econòmiques i socials d'això”, va dir.

En aquest punt, Collboni va ser contundent amb els seus adversaris polítics, però també va celebrar que els republicans “reconeguin ara que hi ha un problema pel que fa a la connectivitat internacional de Barcelona i, per tant, a l'ampliació de l'aeroport”. “Malauradament, ho diuen ara, quan fa un temps teníem els diners per fer la infraestructura”, va sentenciar el socialista.

La ubicació provisional del Mercat de l'Estrella continua sense saber-se. El mercat gracienc havia de traslladar-se als Jardins del Baix Guinardó, però l'alcaldeessa Colau ho va aturar. Els veïns continuen preocupats per si es reactiva aquesta opció.

La Teixonera manté l'únic caixer automàtic: "Victòria a mitges"

- » El caixer de l'oficina bancària tancada funcionarà sis mesos més
- » La lluita liderada per dones grans ha donat un fruit però continuarà

SOCIETAT ▶ El barri de la Teixonera va començar l'any sense oficines bancàries. El tancament de l'última que en quedava, al número 8 del carrer Fastenrath, es va fer efectiu l'1 de gener. Tot i que la protesta que havien emprès feia uns mesos desenes de veïns –principalment dones grans– no va impedir la fi d'aquest servei, si que va servir perquè es mantingués l'últim caixer automàtic de l'oficina clausurada. Serà, això sí, durant sis mesos. En aquest temps, CaixaBank valorarà si té un ús prou elevat com per conservar-lo.

"És una victòria a mitges", reconeix Pilar Fernández, de 73 anys, una de les veïnes que va impulsar les protestes de cada dijous davant l'oficina bancària. Entre els mesos d'octubre i desembre, es van fer mobilitzacions setmanals en contra del tancament, que suposava un gran impacte per a un "barri obrer i un dels més envellits de Barcelona", tal com re-

Una de les protestes contra el tancament, a finals de 2022. Foto: AV Taxonera

cordava aleshores el president de l'Associació de Veïns de la Taxonera, Lluís Cairell.

Precisament per això, el manteniment del caixer automàtic "no soluciona res", en paraules de Fernández. Si els veïns de la Teixonera necessiten rebre atenció presencial, s'han de desplaçar fins a l'oficina de CaixaBank de Sant

Genís dels Agudells (carrer Judea, 9), a uns 700 metres de l'antiga oficina de Fastenrath. A més de la distància que han de recórrer, també es queixen de l'horari "limitat" que té aquest servei. Per tot plegat, Fernández avisa que la lluita veïnal continuarà i que en els pròxims mesos hi haurà protestes davant de l'oficina del carrer Judea.

La plaça del Nen de la Rutlla acull quatre aniversaris

CELEBRACIÓ ▶ La plaça del Nen de la Rutlla va viure el passat 27 de gener una tarda plena d'aniversaris. I és que fins a quatre celebracions d'escoles i entitats diferents es van concentrar el mateix dia.

Es van celebrar els 62 anys de la mateixa plaça; 100 anys de l'Escola Parc del Guinardó; 80 anys de l'Escola Arc Iris i el 50è aniversari de l'Associació de Veïns Joan Maragall, que és l'entitat que va impulsar la jornada.

Així doncs, la celebració múltiple va començar a primera hora de la tarda i hi va haver coca i xocolata per tothom qui hi va anar, a més de fer bufar les espelmes dels quatre aniversaris.

La festa es va animar amb la colla de Gegantons i el grup de percussió Leones i Lleons del Parc de l'Escola del Parc del Guinardó. També hi van participar la Colla tabalera i el gegant Martí de l'Escola Arc Iris, així com altres batucades del barri.

Aniversaris a la plaça del Nen de la Rutlla. Foto: Twitter (@laurapiledesma)

El Carmel ha recuperat el mural icònic del tauró. Foto: Twitter (@rosaalarcon)

El Carmel torna a 'mossegar'

SOCIETAT ▶ El Carmel ha recuperat el mural emblemàtic del tauró capitalista que l'Ajuntament va esborrar per error el 2021 després de fer unes obres al mur on estava pintat. El consistori va celebrar l'acte d'inauguració del mural el passat 29 de gener amb una festa ciutadana per tornar a donar la benvinguda a un emblema del barri.

La nova pintura neix del projecte *El Carmel mossega*, que inclou diversos projectes artístics

al barri que compten amb la participació de diferents equipaments i entitats.

PROTESTA VEÏNAL

L'acte d'inauguració també va tenir un episodi reivindicatiu. I és que un grup de veïns convocats per la Plataforma d'Habitatges Afectats dels Tres Turons van assistir-hi amb pancartes que denunciaven "la gentrificació i la turísticació" del barri que consideren que es produirà amb el Pla

dels Tres Turons, que preveu l'enderroc de 300 habitatges i la creació d'un nou pulmó verd.

D'altra banda, el 4 de febrer la mateixa plataforma va protestar contra el tancament nocturn de les bateries antiàeres del turó de la Rovira. El consistori hi està fent obres i ha instal·lat tanques que barren el pas als búnquers. Aquesta plataforma diu que el que fa l'Ajuntament és "gentrificació" l'espai "perquè el marca i el museïtza".

Segueix-nos

a les xarxes socials

@liniaxarxa

facebook

twitter

instagram

Biennal
Ciutat
i Ciència 21-26
de febrer
2023

Dels estornells dansaires als ritmes flamencs

Consulta tota la programació
de la Biennal Ciutat i Ciència al web
biennalciutaticiencia.barcelona
#BiennalCiutatiCiència

A la regió metropolitana, el consum de cocaïna està associat a la festa més que no pas a les feines estressants. Foto: Mossos d'Esquadra

El dia que els investigadors van analitzar dotze lavabos del Parlament britànic, es van trobar una sorpresa. En onze –entre els quals un de proper al despatx del primer ministre d'aleshores, Boris Johnson– hi havia traces de cocaïna. També es van trobar rastres d'aquesta substància prohibida als lavabos que feien servir els periodistes. La investigació, publicada a finals del 2021 pel diari *The Sunday Times*, va posar en evidència una realitat que feia temps que se sabia als passadissos de Westminster: la cocaïna és una droga d'ús comú a la política. Alhora, aquell descobriment va obligar el president de la cambra, Lindsay Hoyle, a posar-se en contacte amb la policia metropolitana de Londres perquè iniciés una investigació.

Els fets, que van avergonyir la política britànica, també són una mostra de com funciona el consum de la cocaïna, i per extensió el seu comerç, i la manera com les autoritats persegueixen la seva distribució. A diferència d'altres substàncies associades a la marginalitat, com podrien ser l'heroïna o la metamfetamina, als països rics aquesta droga té a veure amb les altes esferes. Segons explica Mireia Ventura, de l'ONG dedicada a l'anàlisi química de drogues Energy Control, "la cocaïna es relaciona amb les classes socials altes". "No és com l'*speed*, que produeix un efecte similar però val 20 euros el gram, sinó que és cara i no tothom pot comprar-la", afegeix. En la mateixa línia s'expressa l'agent i portaveu del sindicat dels Mossos d'Esquadra USPAC Albert Palacios quan diu que els consumidors d'aquest producte poden ser "jutges, advocats, empresaris... De fet, tothom".

A banda, la cocaïna, tot i que no acostuma a obrir telenotícies ni a ocupar el debat públic, és una droga molt present a la nostra societat. De fet, podem afirmar que la posició tant de Barcelona com de la metròpoli en el mercat global d'aquesta substància és cabdal. La regió és una de les capitals mundials de la cocaïna.

EPICENTRE CONTINENTAL

L'any 2017, la metròpoli de Barcelona es va convertir, per davant de Zuric i d'Anvers, en la regió europea on més cocaïna es consumia. Així ho va determinar una investigació de l'European Monitoring Centre for Drugs and Drug Addiction (EMCDDA), en què s'anàlitzava la presència d'aquesta substància a les aigües residuals de la depuradora del Baix Llobregat. L'equipament dona servei a part de Barcelona i Sant Just i a tot Cornellà, el Prat, Esplugues, l'Hospitalet, Sant Joan Despí, Sant Boi i Santa Coloma de Cervelló. El dia que més es consumia era dissabte i el que menys, dimecres.

En la darrera anàlisi de l'EMCDDA, la metròpoli ja no ocupava la primera posició a la llista. El 2021, la capital catalana i la seva rodalia van ser la vuitena re-

Capital europea de la droga silenciosa

Barcelona i la seva àrea metropolitana es van convertir l'any 2017 en la primera regió de tota Europa en presència de cocaïna a les aigües residuals. Avui el territori ha perdut aquest dubtós honor. Com ha afectat la pandèmia el mercat d'aquesta substància il·legal? Quin paper té la metròpoli en la distribució continental?

gió del continent en consum de cocaïna i, encara que dimecres continuava sent el dia en què menys restes es trobaven a l'aigua, el dia de més consum era diumenge. Si guí com sigui, al territori el seu ús és molt elevat, i a diferència de centres empresarials com Zuric, Basilea o Brussel·les, en els quals durant la setmana hi ha un fort consum, a casa nostra la presència de cocaïna a la depuradora es dispara el cap de setmana.

"Les persones que arriben al

nostre servei d'anàlisi normalment utilitzen la cocaïna de forma recreativa", explica Ventura. "Veiem gent que la pren per jugar al pòquer o a les cartes en general", afegeix. Així, tot i que de vegades s'associa a les feines estressants, en el cas de la metròpoli la substància està emparentada amb la festa. "Hi ha qui l'utilitza com un estimulante de curta durada per gestionar la part depressora de l'alcohol, per això és una droga que està associada al turisme de bor-

ratxera: permet sortir de nit durant dies seguits i continuar bevent", assegura Ventura. Aquest fet explicaria la davallada del consum de la substància al territori metropolità entre el 2017 i el 2021. Amb la pandèmia va caure l'arribada de turistes i, per tant, l'ús de la substància en el seu vessant festiu.

Tanmateix, segons l'integran d'Energy Control, el turístic no és l'únic tipus de consum. "La cocaïna s'adapta a gairebé tots els contextos, perquè el seu efecte no

és tan visible com el d'altres drogues. És a dir, pots anar a la feina si t'has fet una ratlla", diu per afegir que "és una substància silenciosa". A més, en paraules de Ventura, agrada més als homes. "És una droga que promou la seguretat, que et fa sentir gran. Per això el problema és quan enganxa algú amb l'autoestima baixa o una persona addicta a la feina", afirma. En aquest cas, un ús diari pot derivar en problemes cardiovasculars greus.

Així es compra

● Des del diari *Línia* hem intentat posar-nos en contacte amb un traficant de cocaïna per entendre com funciona la distribució d'aquesta substància. A través de l'aplicació Telegram, vam buscar grups que es ventaven de vendre armes i drogues. En aquesta xarxa no n'hi ha pocs. Tot i que no teníem gaires esperances que l'administrador d'un d'aquests grups ens respongués, un ho va fer. En un principi semblava que hi podríem parlar. "El temps són diners i jo guanyo entre 1.500 i 5.000 euros en 10 minuts; quant pagareu pel meu

parlat amb el Dídac, que va iniciar-se en el consum de cocaïna quan tenia 20 anys i que ara en té més de 40, perquè ens detallis com compra la droga. "El contacte d'un camell és molt fàcil d'aconseguir sempre que ho facis a través d'altres persones que consumeixen", afirma. "És tan senzill com escriure un missatge de WhatsApp i dir que vens de part d'algú", afirma per afegir que alguns venedors prefereixen els SMS per seguretat. Un cop establert el contacte, relata el Dídac, el venedor pregunta "quantes entrades vols" per referir-se als grams de cocaïna. "Fa temps,

"T'obren la porta i veus els seus dos fills corrent pel saló... Et porten a la cuina, on tenen un pot de ColaCao i 50 grams de cocaïna a dins"

temps?", va deixar-nos anar. "Jo escullo el lloc per a l'entrevista, no vosaltres", va afegir quan vam dir-li que seria una conversa telefònica i que no li pagaríem res. Finalment, el traficant va declinar la nostra oferta.

Segons l'Oficina de Nacions Unides contra la Droga i el Delicte (UNODC), des de la pandèmia ha augmentat la venda de drogues a través de les xarxes, però és molt probable que el traficant amb el qual vam parlar fos un fanfarró. "Moltes de les operacions d'aquesta mena es fan amb criptomonedes i és difícil rastrejar-les", explica el mossos Albert Palacios, sorprès per l'actitud del nostre contacte.

Més enllà d'això, des del diari hem

tenia un camell que em preguntava quants pantalons volia... És bastant sospitós que algú a les tres de la matinada et parli de pantalons", diu rient. Els venedors prefereixen anar a casa del consumidor, perquè al carrer hi ha càmeres. "Res de parcs ni cantonades", explica. També venen en cotxe. "Hi pugues, fan una volta, et donen la droga i et deixen en un altre punt", relata.

Tot i que no és habitual, ell ha pogut anar al pis d'algun dels seus venedors de confiança i l'escena està lluny de les pel·lícules de gàngsters. "T'obren la porta i veus els seus dos fills corrent pel saló... Et porten a la cuina, on tenen un pot de ColaCao i 50 grams de cocaïna a dins", conclou.

PER QUÈ LA METRÒPOLI?

L'Estat espanyol és el desè país del món on més cocaïna hi ha i, per darrere de Bèlgica i dels Països Baixos, el tercer d'Europa. Alhora, Barcelona és un dels principals ports d'entrada d'aquesta droga al continent. Així ho confirma un estudi de l'Oficina de Nacions Unides contra la Droga i el Delicte (UNODC), que assegura que, de cada 100 quilos d'aquesta droga al món, quasi tres són a l'Estat. És una xifra notable si tenim en compte que el 41% de la cocaïna és a Colòmbia, l'11% als Estats Units i vora el 6% a l'Equador i al Brasil, respectivament.

El professor de Fenomenologia Criminal Ricardo Magaz alerta que "Espanya rep droga de tot el món que s'introdueix per Galícia, Algesires, València i Barcelona". De fet, durant l'any 2020, segons l'UNODC, la policia va confiscar més de 3.000 quilos de cocaïna a la metròpoli. Sense anar més lluny, el passat 31 de gener se'n van intervenir 1.340 al Port de Barcelona camuflats en un carregament de cacau provinent de l'Equador. El maig del 2022 van ser 1.500 els quilos intervinguts que venien del Panamà. Són dues de les operacions en les quals se n'ha trobat més en la darrera dècada.

Montserrat Iglesias-Lucía, directora de l'Escola de Prevenció i Seguretat Integral de la UAB, aprofundeix en la idea i assegura que "Barcelona és estratègica per al tràfic de cocaïna, perquè a més de les vies d'accés aèries i terrestres, té la marítima". "Això fa que sigui un port d'entrada de la droga, tant per abastir la ciutat com per a la resta d'Europa", afegeix. Per la seva banda, Magaz afirma que normalment la droga ve en els contenidors de vaixells de càrrega o en embarcacions dels mateixos narcotraficants. En el primer cas, els delinqüents subornen treballadors del port perquè facin com qui no ho veu quan algú va a buscar el contenidor amb la droga. "És el que s'anomena tècnica del ganxo cec", afirma Magaz. En un port com el de Barcelona, en el qual cada any arriben 3,3 milions de contenidors, és quasi impossible detectar les entrades il·legals.

Alhora, l'Estat espanyol, els Països Baixos i Bèlgica són els centres de distribució d'aquesta droga. L'Europol diu que en el cas estatal això té a veure amb la proximitat històrica i lingüística amb Llatinoamèrica i amb la reconversió de les rutes utilitzades per al tràfic d'haixix amb el nord d'Àfrica per moure la cocaïna.

A diferència d'altres drogues com l'heroïna o la metamfetamina, la cocaïna és una substància de preu elevat relacionada amb les classes socials altes

Els sindicats dels Mossos d'Esquadra denuncien que els caps del cos policial no fan esforços per perseguir el tràfic de cocaïna perquè donen pocs resultats mediàtics

UN MERCAT AMB MÚSCUL

Quan va esclatar la pandèmia i es van establir confinaments, a Energy Control va haver-hi preocupació. Pensaven que hi hauria menys circulació de droga i, per tant, més adulteració i més riscos per a la salut dels consumidors. No va ser així. "El 2018 i el 2019 hi va haver més o menys el doble de producció de cocaïna a Colòmbia, i la droga que arribava a casa nostra era més pura", explica Ventura. Això, sumat a la crisi pel coronavirus, feia preveure problemes en les vies de subministrament, però l'organització va veure que "els productors i les rutes de distribució són molt resistents i no han hagut de rebaixar la puresa de la cocaïna".

El preu d'aquesta substància també mostra com és d'imperforable el mercat de la droga. Segons dades d'Eurostat, el gram de cocaïna que es ven al carrer ronda els 60 euros de mitjana, un dels preus més baixos dels darrers 30 anys. També un dels preus més baixos de tota Europa. Dit d'una altra manera, el preu de la droga no va patir cap efecte per la pandèmia, com tampoc es veu afectat per la inflació o per la geopolítica.

Tot això preocupa Palacios, que considera que la presència d'a-

questa droga a Catalunya és cada vegada més gran. "El perill és que es tracta d'una substància que dona molts diners, i les màfies, quan s'enriqueixen, compren armes de foc per protegir-se", diu. Per contra, lamenta, els recursos que es destinen a perseguir la distribució de cocaïna van a la baixa. "A diferència de la marihuana, que genera olor i malestar, o els narcopisos, que van associats a la marginalitat, la cocaïna és una droga que no encén les alarmes i, per aquest motiu, els caps dels Mossos no hi posen recursos", afirma. A més, per perseguir-la calen molts recursos, com agents a peu de carrer que puguin obtenir informació en bars o fer escoltes telefòniques. "Sis mesos d'investigació acaben amb dos detinguts i només mig quilo de cocaïna", explica. "Els caps es guien per les estadístiques i no volen dedicar recursos a una feina que dona pocs resultats mediàtics", denuncia. "Si es fes una investigació com la que es va fer al Parlament britànic, s'ho prendrien més seriosament", sentència.

Un reportatge
d'Albert
Alexandre

Relleu a Barcelona Comerç

- » Salva Vendrell deixa la presidència gairebé set anys després i presidirà el Gremi de Restauració
- » Pròsper Puig ja és oficialment el nou president i aposta per la continuïtat i per assolir nous reptes

ENTITATS ▶ El fins ara president de la Fundació Barcelona Comerç, Salva Vendrell, va decidir deixar fa pocs dies el seu lloc després de gairebé set anys al capdavant de l'entitat. Vendrell, que va assumir el càrrec el maig del 2016 en substitució de Vicenç Gasca, fa un pas al costat després d'haver estat nomenat president del Gremi de Restauració.

El relleu de Vendrell l'agafa ara Pròsper Puig, vicepresident primer de Barcelona Comerç. Puig va ser nomenat president interí, quan Vendrell va deixar el càrrec, a l'espera de la trobada del patronat de l'entitat, que es va fer el 2 de febrer. En aquesta trobada s'havia de ratificar Puig a la presidència o obrir un període de 15 dies durant el qual es podrien presentar candidatures alternatives. Durant la trobada, el patronat va ratificar el president interí com a nou líder de l'entitat amb la unanimitat de tots els assistents a la reunió extraordinària.

PUIG, IL·LUSIONAT

Puig és mestre artesà alimentari i propietari de l'emblemàtica Cansaladeria Puig de Sant Andreu. Des de fa vuit anys és president de l'Eix de Sant Andreu i el 2016 va ser escollit vicepresident primer de Barcelona Comerç. També és president de la Federació Catalana de Carnissers Cansalders i Xarcuters.

Després d'haver estat ratificat com a nou president de Barcelona Comerç, en les seves primeres declaracions ha destacat la trajectòria de l'entitat en els últims temps. "Fa set anys que vam posar el tren a la via, hem modernitzat l'entitat i hem aconseguit que la veu del comerç de proximitat s'escolti aquí i a Europa", afirma Puig. El nou president afegeix que seguirà treballant "en la mateixa línia" i reafirma la voluntat de continuar avançant cap a la creació d'un Observatori del Comerç que acompanyi el comerç de la ciu-

Vendrell deixa la presidència i el seu relleu és Pròsper Puig. Fotos: ACN i Barcelona Comerç

tat en els nous reptes que se li plantegin, com ara el de la capitalitat europea.

A més, en declaracions a aquesta publicació abans de la ratificació, Puig afirmava que un cop Vendrell va decidir assumir la presidència del Gremi de Restauració, el repte de lide-

rar Barcelona Comerç l'il·lusionava molt. Així doncs, s'ha acabat complint el seu desig.

22 EIXOS

Actualment la Fundació Barcelona Comerç, que va ser fundada l'any 2004 després que el 2000 sis eixos comercials comencessin

a treballar en el projecte, està formada per 22 eixos comercials repartits pels diferents districtes de la ciutat i representa més de 25.000 comerços que col·laboren sota el lema 'Fent Barri, FEm Ciutat' i cinc pilars: competitivitat, professionalització, sostenibilitat i responsabilitat.

Foto: Alberto Lores / PIN Media

EMERGENCIA EN UCRANIA

Miles de personas huyen de sus hogares buscando refugio para salvar sus vidas. La infancia está especialmente desprotegida.

Dona ahora

Cuenta bancaria:
ES69 2100 5731 7202 0041 1957

 Ayuda
en Acción

Conversa amb Ernest Maragall

» Espai Línia acollirà dimecres 15 de febrer a les 18:00h una conferència del candidat d'ERC
 » L'acte s'emmarca en el cicle *La ciutat metropolitana: progrés i futur* que organitza el Línia

L'àrea metropolitana barcelonina és una realitat menystinguda informativament com a entitat geogràfica, política i social, i el diari metropolità *Línia* vol fer-la visible, a més d'enfortir el sentiment de pertinença a aquesta comunitat.

És per això que, sumant esforços amb Espai Línia, el diari del Grup Comunicació 21 impulsa un cicle de conferències que, amb el títol de *La ciutat metropolitana: progrés i futur*, pretén ser un espai per a la conversa metropolitana serena i responsable. Un marc de diàleg constant i constructiu que contribueixi a combatre l'excepcionalitat que suposa l'abandonament informatiu d'una realitat tangible com la metròpoli barcelonina.

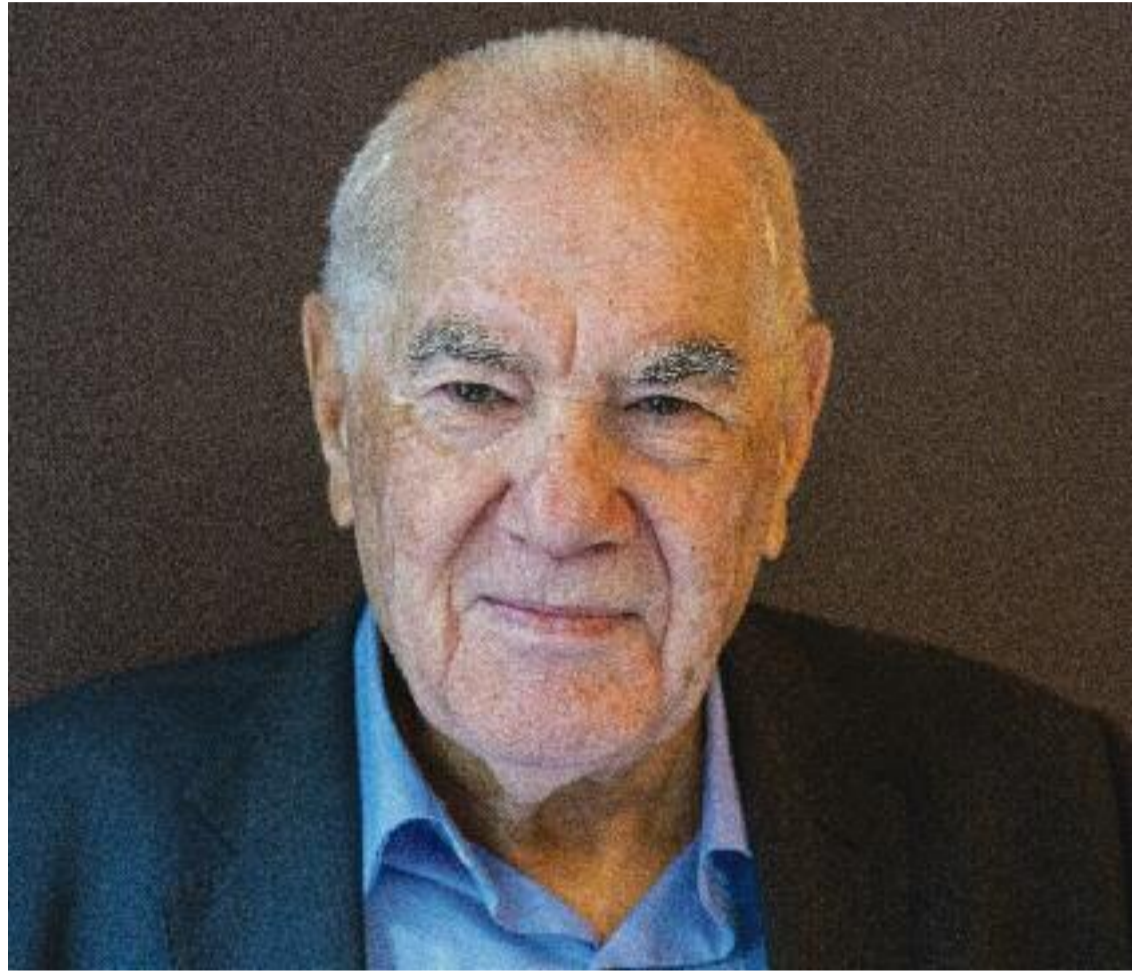
És en aquest context que s'emmarca la conversa amb el candidat d'ERC a l'alcaldia de Barcelona, Ernest Maragall, que tindrà lloc dimecres 15 de febrer a les 18:00h a Espai Línia (**carreter Girona 52, Barcelona**). L'entrada és lliure i oberta a qualsevol persona que estigui interessada en el debat metro-

polità, i hi haurà torn obert de preguntes al final. La conferència serà en format conversa amb un periodista del diari *Línia* i versarà sobre els principals reptes que afronta el territori, vistos, en aquest cas, des de la identitat local de la capital barcelonina, però amb el prisma global de l'àrea metropolitana.

El cicle de conferències va estrenar l'any amb Jaume Collboni, candidat del PSC a l'alcaldia de Barcelona, el 16 de gener, i amb Antonio Balmón, alcalde de Cornellà i vicepresident executiu de l'AMB, el 18 de gener.

UN ESPAI OBERT A TOTHOM

► Espai Línia és el primer centre de comunicació de proximitat. El local, de 368 metres quadrats, està obert a tothom. A més d'exposicions de gran format, acull conferències i debats, i posa a disposició d'entitats i d'organitzacions, gratuïtament, una sala de conferències perfectament equipada.

Ernest Maragall, retratat pel Línia. Foto: Juan Cabré

territori línia

36 municipis
metropolitans

periodisme de proximitat

línia

liniatarxa.cat grup comunicació21 el diari metropolità

A PROP

consum sostenible i de proximitat

Barcelona vol ser la capital del comerç de proximitat

Foto: Ajuntament

d'un model de ciutat europea amb barris revitalitzats, capaços de preservar una manera de viure més sostenible i allunyar-se de la desertització comercial, que amenaça les ciutats europees.

Tot i que no hi ha una decisió oficial, la regidora de Comerç s'ha mostrat molt optimista

La Declaració Institucional aprovada pel Plenari del Consell Municipal manifesta el compromís de l'Ajuntament per continuar treballant, conjuntament amb els impulsors del sector comercial i amb altres institucions públiques i privades, perquè Barcelona sigui la primera ciutat que aculli la Capitalitat i que, alhora, esdevingui la seu de l'Oficina Tècnica del programa europeu.

La declaració també expressa la voluntat de donar a conèixer al món la qualitat, la innovació i la professionalització del comerç barceloní i de promoure, fomentar i enfortir el model comercial de cara al futur. Un model que es considera una peça clau per a la creació de riquesa i llocs de feina, per a la humanització de l'urbanisme, per generar convivència i seguretat i per vertebrar la mateixa ciutat.

Europa

El Parlament Europeu ha aprovat la proposta presentada per Barcelona Comerç i Vitriures d'Europe per crear la Capital Europea del Comerç de Proximitat. Ho ha fet en un acte solemne celebrat a Estrasburg, i el Plenari del Consell Municipal de Barcelona ha aprofitat l'avinentsa per demanar públicament que la ciutat sigui la primera seu d'aquesta

iniciativa. De moment, no hi ha una decisió oficial, tot i que la regidora de Comerç, Montserrat Ballarín, s'ha mostrat optimista sobre aquesta possibilitat.

Inspirada en la Capitalitat Europea de la Cultura, aquesta proposta busca que anualment una ciutat diferent aculli accions divulgatives per reivindicar la importància d'aquesta activitat. L'objectiu final és promoure el comerç al detall i local i contribuir a la conscienciació

col·lectiva de la seva importància econòmica i social en tots els països que formen la Unió Europea.

Els eurodiputats promotors de la iniciativa destaquen que la manca de comerç de proximitat pot contribuir a la degradació social, econòmica i física dels centres i districtes urbans i, fins i tot, desembocar en un cercle viciós de deteriorament de la seguretat. Per als impulsors, la Capitalitat contribuirà a assegurar la supervivència

Quatre mercats de Barcelona instal·len caixers automàtics com a prova pilot

Mercats

Des d'aquest mes, quatre mercats de Barcelona disposen d'un caixer automàtic per als usuaris que necessitin treure o ingressar diners al seu compte corrent. Es tracta d'una prova pilot de l'Ajuntament per combatre la desertització bancària, és a dir, la manca de caixers als carrers de la ciutat, i s'emmarca en un pla més ambiciós que preveu la instal·lació, abans de finals d'aquest any, de 161 caixers repartits pel territori.

Els mercats són un dels espais escollits per ubicar-hi els caixers, per la seva proximitat als veïns i als punts de trobada comercials. De moment, s'ha activat la prova pilot en quatre equipaments: el del Besòs, el

de Sants, La Llibertat i Sant Antoni. Durant un any es comprovarà el bon funcionament de la mesura i, si s'escau, s'ampliarà a altres emplaçaments.

La iniciativa és fruit d'un conveni entre l'Institut Municipal de Mercats i el Banc de Santander, que és qui aporta els terminals. Els aparells, a més, permeten l'ingrés d'efectiu als comerciants, que ja no hauran de sortir del mercat amb la recaptació a la butxaca. L'empresa també ha facilitat dispensadors que permeten el canvi de bitllets per monedes.

Segons l'Ajuntament, l'objectiu de l'acord és que el 100% dels barris tinguin accés als serveis financers, ja que, ara mateix, un terç de les persones més grans de 75 anys no poden utilitzar la banca electrònica.

Foto: Ajuntament

consum sostenible i de proximitat

Impulsant l'alimentació sostenible i responsable

Sostenibilitat

El passat 17 de gener, l'auditori del Parc Tecnològic de Barcelona Activa va acollir la primera trobada d'entitats beneficiàries del programa *Impulsem el que fas*, una línia d'ajuts per dinamitzar el teixit socioeconòmic dels barris i districtes que en sis anys ha injectat 17 milions d'euros en 807 projectes. En aquest procés han participat prop de 5.000 empreses i més de 20.000 persones, el 50% en risc d'exclusió social.

Molta gent va acostar-se a l'auditori per a la celebració, però les autèntiques protagonistes de l'acte van ser les 540 entitats impulsores de projectes dirigits a aconseguir un canvi de model de consum més responsable i garantir una alimentació sana, justa i sostenible a la ciutat. El resultat són 122

projectes finançats que han impulsat l'alimentació sostenible i el consum responsable a Barcelona.

Les entitats van aprofitar l'acte per fer una reflexió sobre la feina feta i valorar públicament la iniciativa, que ha permès teixir connexions amb altres entitats que tenen finalitats comunes. Un bon exemple n'és Keras Buti, una cooperativa de consum per a la distribució i venda de productes agroecològics i de proximitat que treballa per reconnectar Barcelona amb el parc agrari del Baix Llobregat i que gràcies al programa ha pogut impulsar un node de distribució al barri de la Marina i, finalment, obrir la botiga agroecològica i espai comunitari. Ho ha pogut fer gràcies als contactes fets a través d'*Impulsem el que fas* amb el teixit econòmic i social del barri.

Una altra entitat que va reivindicar-se va ser la cooperativa d'innovació social Tar-puna, que va voler fer èmfasi en el suport tècnic i l'acompanyament rebut al llarg de tot el procés. Els seus responsables també van destacar la bona acollida que reben les propostes innovadores, com la iniciativa que van presentar de gestió descentralitzada de la matèria orgànica.

La jornada també va servir per descobrir molts altres projectes, com les comunitats educatives i productores locals de l'Assemblea de Cooperació de la Pau a Sants, l'escola de consum conscient de l'espai ambiental, l'Aula Gastronòmica del Mercat de Sants, els tallers inclusius de Zero Waste Bcn, el Menjador de Ca la Rosa o la Xarxa Agroecològica de Menjadors Escolars de Catalunya, entre altres.

EN PRIMERA PERSONA

“Volem que el barceloní de tota la vida torni al Gòtic”

Joan Mach
Granja Dulcinea
(Petritxol, 2)

El propietari de la Granja Dulcinea (Petritxol, 2), establiment associat a Barna Centre, reivindica el comerç de proximitat i demana als barcelonins que no permetin que els turistes els prenguin les tradicions més nostrades, com la de passejar pel barri Gòtic i menjar-se una bona xocolata amb xurros en una granja històrica. El secret per aconseguir-ho és saber triar el millor moment, apunta.

Alguns diuen que el Gòtic està reservat als turistes.

En absolut. Nosaltres tenim clients molt fidels des de fa molt temps. I aquest any hem observat que torna a venir la gent jove, els de vint a trenta anys.

És una bona notícia.

Molt bona. Ara només falta que la resta de gent perdi la por de venir al centre.

Què diu, ara?

Sí, l'excusa que diuen és que més avall de plaça Catalunya no s'hi pot caminar... Però si ells abandonen, cada vegada hi haurà més turistes. Nosaltres reclamem que el barceloní de tota la vida torni a passejar-se pel Gòtic.

Una altra excusa són les cues per accedir als establiments.

El client nacional es concentra als caps de setmana i a les tardes, per això hi ha cues. Però si vens a la granja, per exemple, un dimarts a la tarda o un dissabte al matí, hi trobaràs lloc i hi estaràs perfectament. Només fa falta tenir una mica de picardia per saber quan hi has de venir.

Fotos: Ajuntament

Els comerços de 26 barris podran obrir 30 diumenges i festius enguany

Foto: Ajuntament

Calendari

La Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Barcelona han fet pública la llista definitiva de diumenges i dies festius que els comerços de la ciutat podran obrir al llarg d'aquest any. Els dies determinats corresponen a la campanya comercial de Nadal. Són els següents: el 8 de gener; l'1 i el 26 de novembre; i els dies 3, 6, 8, 10, 17, 24 i 31 de desembre.

A més, com a fruit de l'acord per ampliar la delimitació dels dies d'obertura en espais turístics, els establiments comercials que estan inclosos en la Zona de Gran Afluència Turística també podran aixecar la persiana 20 dies entre el 15 de maig i el

15 de setembre. Així ho recull l'acord per ampliar la delimitació i els dies d'obertura comercial en aquesta zona de la ciutat, que també va acompanyat d'un acord social. Aquesta àrea inclou els barris més turístics de Ciutat Vella, l'Eixample o Sant Martí, però també Sants, Hostafrancs, el Poblesec, les Corts, Sant Gervasi-Galvany, el Putxet i el Farró, Vallcarca, el Baix Guinardó o el Poblenou. En aquestes zones, els comerços podran obrir també el 21 i el 28 de maig; els dies 4, 5, 11, 18, 24 i 25 de juny; el 2, 9, 16, 23 i 30 de juliol; els dies 6, 13, 15, 20 i 27 d'agost; i el 3 i el 10 de setembre.

En total, doncs, els establiments comercials de 26 barris de Barcelona podran obrir 30 diumenges i dies festius durant aquest any 2023.

la Barcelona desconeguda

Turisme km0

El palau més eclèctic de Puig i Cadafalch

EIXAMPLE/ Tot el protagonisme del Quadrat d'Or se l'emporten la Pedrera, la Casa Batlló, la Casa Amatller o la Casa Lleó Morera, però hi ha moltes obres modernistes en aquell quadrat no tan conegudes i igual d'importantes per a la història de Barcelona. Una d'elles és el Palau del Baró de Quadras (Av. Diagonal, 373), l'actual seu de l'Institut Ramon Llull, i una de les que reuneix més variants estilístiques diferents.

El baró Manuel Quadras va encarregar a Josep Puig i Cadafalch la reforma d'un antic bloc de pisos, però l'arquitecte no va poder resistir-se a fer una reforma integral de l'edifici. Ho va fer entre els anys 1902 i 1903 i el resultat va ser una construcció eclèctica per antonomàsia, que segueix diferents estils arquitectònics tant a l'interior com sobretot a l'exterior.

Combina des de l'estil plateresc propi del nord d'Europa fins al secessionisme vienès, a la façana de Rosselló

La façana principal segueix un estil plateresc que recorda els edificis gòtics del nord d'Europa, on es poden veure flors, escuts heràldics i escultures d'estil medieval, un treball escultòric d'Eusebi Arnau i Alfons Juyol. En canvi, la façana del darrere, que mira al carrer de Rosselló, està dominada

Foto: Ajuntament

per l'estètica del secessionisme vienès, molt més estilitzada i emmarcada en l'estil modernista. A l'interior del palau hi trobem la mateixa voluntat d'eclècticisme: s'hi poden trobar estils tan dispars com el modernisme, el neogòtic i el neoàrab.

EL MILLOR MOMENT DE L'ARQUITECTE
Els barons de Quadras, Manuel Quadras i la seva dona, Joana Anna Veiret i Xipell, ja sa-

bien que podia passar, perquè Puig i Cadafalch era un dels grans arquitectes del moment, al costat d'Antoni Gaudí i de Lluís Domènech i Montaner, i el seu geni anava molt més enllà dels encàrrecs que li feien. La comanda li va arribar, a més, en el millor moment de la seva carrera. Havia enllestit la Casa Amatller, el Palau Macaya i el Palau Serra (seu actual de la Diputació de Barcelona) i ja tenia al cap les pròximes grans

obres, la Casa Terradas i la fàbrica Casarmona (actual CaixaForum). Posteriorment, encara va construir la plaça d'Espanya i va ser un dels artífexs de l'Exposició Internacional de Barcelona, el 1929.

Tot i l'ample repertori, la Ruta del Modernisme reserva un espai per al Palau Quadras, un bon exemple de la llibertat creativa que tenien els arquitectes durant el Modernisme.

Fes un viatge en el temps des del cor del barri del Putxet

SARRIÀ - SANT GERVASI/ El barri del Putxet és avui part d'un districte i d'una ciutat bulliciosa, però hi va haver un temps en què era el lloc d'estiueig preferit de la burgesia catalana. Encara ara hi queden vestigis d'aquest passat i és divertit descobrir-los passejant per diferents carrers del barri.

Tot va començar a les acaballes del segle XIX, un temps en què els propietaris de la Barcelona industrial es van fer construir torres envoltades de jardins majestuosos amb una verdor que sobresortia entre els enreixats. Tot aquell ambient, i aquells diners, es poden sentir en veure les edificacions d'aquella època que encara queden a la zona a tocar del cor de l'antic Putxet. Algunes torres encara conserven un dels símbols d'aquella època, la torratxa, com la del número 21 del carrer de Cadis. Són antigues talaies que els propietaris es feien construir per poder veure el mar des de casa.

Si anem cap al carrer del Putxet, descobrirem una de les joies del barri, l'antiga finca de la família Bertran i Musitu, tan extensa que va ser coneguda durant molts anys com el "bosc Bertran".

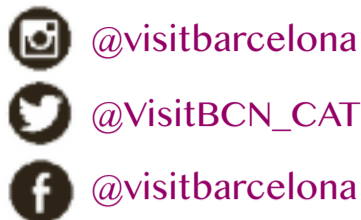
Foto: Ajuntament

Una casa molt racional al barri de Vallcarca

GRÀCIA/ La racionalitat també pot ser molt bonica, i la Casa Barangé (Pl. Mons, 4) és una bona mostra d'això. Aquesta casa cúbica dissenyada per Ricard Churruga és una veritable joia del racionalisme i un dels exponentes del Grup d'Arquitectes i Tècnics Catalans per al Progrés de l'Arquitectura Contemporània, conegut popularment com el GATCPAC, un col·lectiu que va impulsar a Barcelona les idees d'avantguarda que Le Corbusier o l'Escola Bauhaus van popularitzar a Europa durant els anys trenta del segle XX.

Foto: Ajuntament

la Barcelona desconeguda

Una masia catalana tradicional que amaga un passat romà

Foto: Ajuntament

SANT ANDREU/ Ca l'Armera, també coneguda com a Can Ros o fins i tot com a Can Peguera, és un recordatori que Barcelona i Sant Andreu no han sigut sempre urbans i industrials. Els seus orígens es remunten al segle XVI, tot i que aquella primera edificació va ser enderrocada el 1714. L'edifici actual és posterior a aquella època, però gràcies a la seva bona conservació ens permet fer-nos una idea de com eren les grans masies que dominaven Barcelona abans de la Revolució Industrial.

La masia és un edifici de planta quadrada, obert als quatre vents, compost de planta baixa, planta pis i golfes. Hi trobem també un cos de galeries i una capella. A l'interior encara podem admirar la decoració original del segle XVIII, i s'hi conserven eines i paraments agrícoles de l'època. No només

és un dels darrers vestigis agrícoles de la ciutat, sinó que també és un dels llocs més apropiats per descobrir com era en realitat la Barcelona preindustrial.

SALVADA PER LA FAMÍLIA ROS

Ca l'Armera estava situada en un lloc estratègic, al camí que conduïa des d'Horta fins a Sant Martí de Provençals. Se la coneix com a Can Ros per un dels seus últims propietaris, Ignasi de Ros i de Puig, que la va convertir en punt de referència econòmic i social a Sant Andreu fins al 1952.

La família Ros és, a més, la responsable que avui encara puguem admirar la masia, perquè quan van vendre les setze hectàrees i mitja al Patronat dels Habitatges del Congrés Eucarístic, amb l'objectiu de construir-hi

habitatge obrer, van exigir que es respectés el perímetre de la masia.

En la nova urbanització de l'espai es van fer 2.729 habitatges i 258 locals comercials, però es va preservar l'edificació original.

ORÍGENS ROMANS

L'any 1955, durant unes obres al carrer Cardenal Tedeschini, al davant de la masia, es va descobrir que els seus orígens podrien ser encara més antics. Sota terra es van trobar unes sitges plenes de material ceràmic, que va ser identificat com a ibèric i romà. Això fa pensar que aquesta masia, que va ser un punt clau des del segle XVIII fins als anys cinquanta del segle XX, podria haver estat un punt de referència agrícola ja des de l'època en què els romans dominaven Barcelona.

Horta-Guinardó

La casa del Baró de Sant Lluís

La masia de Can Baró (Pl. Can Baró, 1-3), al vessant sud del turó de la Rovira, acull una escola de barri en un entorn dens i urbanitzat al Guinardó, però fa uns quants anys era una construcció aïllada que dominava els amplis terrenys adjacents. Parlem, com a mínim, de l'any 1674, la data que figura en una llinda de pedra a la façana de la masia i que ens recorda el passat de la finca.

És un mas de planta basilical i coronament en corba. Té tres plantes amb golfes. A la façana, simètrica, hi ha tres balcons al primer pis i tres finestres al segon. Blocs de pedra escairats decoren les obertures i sobresurten de la façana. A les golfes ja no queden les finestres originals. Al seu lloc hi ha un rellotge de sol que presideix la façana. L'edifici està catalogat com a bé amb elements d'interès.

URBANITZACIÓ DE CAN BARÓ

El nom de Can Baró li ve de finals del segle XVIII, quan el propietari, Josep Pascual de Pascali, va rebre el títol de baró de Sant Lluís, quan era ambaixador de l'Estat a Suïssa. La masia, la finca i l'entorn es van transformar definitivament pels volts del 1869, quan el propietari d'aleshores va engagar un projecte d'urbanització que va donar origen a l'actual barri al voltant del mas. Tots els terrenys del voltant van ser expropiats a favor de la Societat General d'Aigües de Barcelona.

Foto: Ajuntament

Una església, tres masies i molta memòria viva, tot al mateix parc

Foto: Ajuntament

SANT MARTÍ/ El parc de Sant Martí és un reducte de pau en un districte que va a cent per hora. També aporta un toc rústic i agrícola que s'agraeix, ara que tot sembla girar entorn de l'economia digital. Els tarongers i les oliveres són un recordatori del passat agrícola del barri, com també ho són les masies o fins i tot l'església de Sant Martí de Provençals, ubicada dins del recinte.

Però els veïns, particularment els més joves, coneixen el parc per la gran oferta d'activitats esportives i de lleure que es poden practicar al llarg de l'espai. Compta amb una plaça pavimentada on es pot jugar a pilota i diferents pistes públiques de jocs. Els visitants que busquen més tranquil·litat s'acostumen a refugiar vora l'estany i a les zones més ombrejades.

La vegetació del parc és prou abundant i molt variada, principalment mediterrània, i inclou àmplies zones de gespa i àrees ombrívols poblades d'arbres: xiprers, oms, pollanques i verns.

L'església de Sant Martí de Provençals és un vestigi del passat que dona fe de la llarga història d'aquest barri. De fet, el temple és una reconstrucció feta entre els segles XV i XVII, però els orígens de l'antiga vila són molt més antics.

Ca l'Arnó, Can Planas i Can Cadena, les tres masies que completen el conjunt, són ara equipaments públics al servei del barri: la primera és una ludoteca; la segona, un centre d'acolliment per a persones sense sostre; i la tercera, un centre agrícola que disposa d'un hort urbà i d'una granja.

Els silencis de Sergio Manzano

» Format com a entrenador i jugador al Joventut Les Corts, el barceloní dirigeix el Lima Horta Bàsquet
 » «Als temps morts solc jugar amb els silencis, potser per calmar-ne i no dir tot el que penso», confessa

Toni Delgado
HORTA

Quan li demano a Sergio Manzano (Barcelona, 1981), entrenador del Lima Horta Bàsquet, que escrigui a la seva pissarra una paraula que el defineixi per il·lustrar aquesta entrevista, la troba molt de pressa: "iiiSacrificio!!!". El pare, Lorenzo Manzano, treballava entre 12 i 14 hores en una fàbrica, i la mare, Isabel Vázquez, i l'àvia, Melchora Campillo, es deixaven l'ànima al bar Peti Bon, que estava just davant dels antics jutjats, a Arc de Triomf, i on el barceloní, des de petit, ajudava a les tardes i sobretot els dissabtes. Vivien al carrer Navas de Tolosa, a Sant Andreu, i feien vida a Ciutat Vella.

"La meva família m'ha inculcat els valors del sacrifici, l'esforç i el treball. Sempre he sabut que ningú et regalarà res i que has de buscar i merèixer-te tu una recompensa que no sempre tindràs", enraona Manzano, que de marrec era molt xerraire, destrossava bates i pantalons, "i sempre estava vermell i molt suat" perquè li encantava l'esport. Aprofitava al màxim fins que es feia de nit per jugar al que fos.

En una pista exterior del CB Ciutat Vella va començar amb el bàsquet, però l'equip es va dissoldre i va jugar a futbol una temporada a l'Alzamora FC. Després va seguir a les seves amistats i va anar a l'Escola de Bàsquet Nacho Solozabal i, més endavant, al Joventut Les Corts, on va entrar com a cadet.

Era un escorta "molt anotador" que no estava gaire d'acord amb les decisions arbitrals i que no va competir gaires temporades al primer equip, a Copa Catalunya, perquè feia molt de temps que tenia el cuquet d'entrenar. Un amor que li van transmetre, sobretot, la Vanesa, al CB Ciutat Vella, i l'Aida i el croat Zeljko Kulic, al Joventut Les Corts, els tècnics que més l'han marcat. Així, amb 18 anys Manzano ja dirigia el sènior C femení i un mini mixte.

Va ascendir al primer equip femení de Segona Catalana fins a Lliga Femenina 2 el curs 2015-2016. Ja ho havia aconseguit el 2011-2012 a Fontajau, quan el club va renunciar a la plaça per manca de pressupost i Manzano va deixar la banqueta perquè va veure que "en aquell moment no tenia més sostre". Així que durant els tres anys següents va ser director tècnic i els dos últims, també entrenador del sènior B femení. "En aquell període vaig acumular experiències molt bones i vaig agafar oxigen nou", reconeix.

A LA TERCERA

L'equip, en aquest cas amb Josep Miquel Bossacoma com a tècnic i la temporada 2012-2013, havia repetit ascens al Palau Municipal d'Esports Juan Carlos Navarro i el club, de nou, no va poder aprofitar la fita. "Quan em van demanar que tornés a ser l'entrenador, ho vaig fer i, finalment, vam pujar", recorda, content.

El seu comiat del Joventut Les Corts, 23 anys després d'haver-hi aterrat, ja amb 37 i havent-hi tocat totes les tecles, continua sent la seva decisió esportiva

Sergio Manzano, tècnic del Lima Horta Bàsquet. Foto: Toni Delgado

més complicada. "Creia que necessitava veure coses noves i un nou bàsquet, i des que va començar el curs em plantejava que fos l'últim al club on havia crescut", recorda l'entrevistat.

Des que es va fer públic el seu adeu al conjunt cortsenc, Manzano només s'havia reunit amb un equip, el Basket Almeda. "Em feia molta il·lusió treballar en una estructura així i em van proposar entrenar l'equip de Copa i el júnior, però volien pensar la fórmula. Malgrat que els vaig demanar un temps per respondre'ls, tenia clar que els diria que sí", confessa Manzano. "En aquell moment d'incertesa" va aparèixer el tren del Lima Horta Bàsquet, aleshores a Lliga Femenina 2 i que buscava relleu a Isaac Fernández, que havia anunciat la seva marxa.

"Va ser el mateix Isaac [que fitxaria pel Barça CBS, a qui dirigeix ara a Lliga Femenina] qui li va demanar al president que em truqués, que pensava que jo, per

un rumor que circulava, no vindria al Lima Horta Bàsquet perquè la meva dona [Ruth Eguia] havia jugat aquí. Doncs bé, en dos minuts de reunió vam tancar l'acord. Després de la trajectòria al Joventut Les Corts, creia que em mereixia continuar a Lliga Femenina 2", comparteix Manzano.

Amb el temps, aquell nen tan xerraire va acabar sent un adult més directe. Una persona "molt introvertida" a qui li costa obrir-se i donar confiança, i que té dues o tres amistats. És distant i no gaire de mostrar els seus sentiments: "Les meves jugadores, però, saben que em tenen per al que necessitin. Intento ajudar-les en tot".

"El silenci és el meu amic i als temps morts solc jugar amb els silencis, potser per calmar-ne i no dir tot el que penso. Perquè és vital com comuniqués els missatges. Les jugadores ja saben que han fet malament i els hi pots recordar, però sense incidir constantment en els punts negatius", defensa.

Com que es passa els partits dempeus i movent-se d'un lloc a un altre, gairebé sense respirar, es concedeix una estona a l'escalfament, potser cinc minuts, per seure, mentre va recordant el pla de partit. "Quan competeixo, no m'agrada rendir-me mai i sí intentar remuntar o guanyar per més punts fins al final. Amb el col·lectiu arbitral sí que m'he calmat", comenta. Als entrenaments, assegura, és deu vegades més intens que als matxs. Costa imaginar-s'ho. Sorpren també que només es quedi afònic o sense veu després d'estar uns dies sense dirigir l'equip, com al Nadal. Es cuida la veu i, de tant en tant, es pren Lizipaina o Faringesic. Mai utilitza xiulet als entrenaments.

Més enllà de consolidar i mantenir el Lima Horta Bàsquet a la Lliga Femenina Challenge, el seu propòsit és que "les jugadores creixin i millorin, sobretot les més joves". "No només es tracta de guanyar, també necessites complir els teus objectius", afegeix.

Veu la pissarra com una eina per "ordenar, recordar i posicionar i perquè cada jugadora sàpiga què ha de fer". "Com més pensin i decideixin elles, millor, i fins a un cert límit. Tracto que compartim bé la pilota i fem bons tirs. Som un equip que juga molt bé en alguns moments i amb caigudes molt pronunciades", exposa.

La paternitat [té dos fills, el Nil i el Sasha] li han fet relativitzar la vida i el bàsquet. "Les derrotes i els mals moments o pensaments es queden aquí, a la pista. Amb el somriure de la meva gent se m'oblida absolutament tot", confessa, orgullós, Manzano.

DEFENSA PERSONAL

MIXTO
FEMENINO
EXTRAESCOLARES

DINAMIS SPORT

CLASES Y ENTRENAMIENTOS PRIVADOS GRATIS 2 DÍAS DE PRUEBA MÁS CAMISETA

618 557 197

DEFENSA PERSONAL [SALA FITNESS INCLUIDA 1H PARKING GRATUITA]

KRAVMAGA-DEFENSAPERSONAL.COM | INFO@KRAVMAGA-DEFENSAPERSONAL.COM

**Dimecres 15 de febrer
a les 18:00 h**

Organitza:

línia
el diari
metropolità

Conversa amb
**Ernest
Maragall**
Candidat d'ERC
a l'alcaldia de Barcelona

**La ciutat
metropolitana:
progrés i futur**

Hi haurà torn obert de preguntes

**La Casa
dels Barris**

espai línia

Entrada lliure

Girona, 52
Dreta de l'Eixample

UCRAÏNA ENS NECESSITA

COL-LABORA-HI

www.cruzroja.es

BIZUM al **33512**

900 104 971

Envia **SMS** amb la
paraula **UCRANIA**
al **38088**
i dona **3€***

**TRANSFORMA
LA TEVA
APORTACIÓ**

5€ Manta
(individual)

33€ Set cuina
(5 persones)

20€ Tendals plàstics
4 x 6 metres.

* L'import íntegre (3€ IVA ínc.) del missatge es destinarà a Cru Roja Espanyola. (Movistar, Vodafone, Orange, Yoigo, Euskaltel). Att. client 900 104 971 donativos@cruzroja.es. Pol. Prot. dades www.cruzroja.es Imatge: Maksym Trebukhov / Ukrainian Red Cross Society

No t'ho perdís

Foto: Pau Cortina/ACN

FotoNostrum

El FotoNostrum de Barcelona (Diputació, 48) acull una exposició doble que fa que la visita a aquest centre sigui imprescindible. La mostra doble està dedicada a dos artistes diferents, però que tenen algunes característiques en comú: Robert Doisneau i Joan Alsina (el primer català a tenir obres exposades al FotoNostrum). Alsina presenta el seu projecte *Textures*, amb fotografies de gran format del seu treball sobre la pell humana amb tota mena de materials. D'altra banda, de Doisneau s'exposa *Le Temps Retrouvé*, amb una cinquantena de fotografies del cèlebre artista preses entre 1934 i 1971.

Famosos

Els fans del pòdcast *La Sotana* ja fa anys que gaudeixen del seu humor sense embuts, però el públic general el va descobrir fa menys temps, amb la seva participació a *l'APM?* o a *L'última hora de Catalunya Ràdio*. L'aposta de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA) per Joel Díaz (Santa Coloma de Gramenet, 1980) va anar a més el setembre passat, quan es va estrenar un *late show* amb ell al capdavant: *Zona Franca*. El programa ha estat un èxit, però, com era d'esperar, ha protagonitzat polèmiques i crítiques, principalment per part de l'espanyolisme. L'última va acabar amb l'acomiadament del col·laborador Manel Vidal, humorista, company de Joel Díaz a *La Sotana* i, sobretot, amic seu. El motiu: un acudit relacionat amb el PSC. La resposta: la dimissió de Joel Díaz (i d'altres integrants del programa, com Magí Garcia, guionista i també *sotano*).

La fitxa

QUI ÉS?
J O E L D Í A Z
ÉS FAMÓS PER...
Ser el còmic català de moda

 Fins ara presentava el *late show* de TV3, Zona Franca

QUÈ HA FET?
Deixar la feina a TV3 per principis

Després que fessin fora Manel Vidal per un acudit

A LES XARXES...
Aplaudeixen i admiren la seva coherència

Les xarxes s'han omplert de missatges de suport cap a ell

Llibres

Aterratge
Eva Piquer

La decisió que pren en aquell cafè és radicalment contrària a la seva manera de fer: sense pensar-s'ho, diu que sí a un viatge amb tres desconeguts. Van a fotografiar-se dins la carcassa d'un avió que va caure el 1973. Era a Islàndia, en una costa de penya-segats continus, i conduïa un pilot inexpert de vint-i-sis anys. No va morir ningú.

Teatre

Asesinato de un fotógrafo
Pablo Rosal

Seguint les pistes d'una misteriosa nota, un detectiu privat recorre la ciutat creuant-se amb una sèrie de singulars personatges, tots ells sospitosos de l'assassinat del cèlebre fotoperiodista alemany Franz Ziegetribe. L'observació i la intuïció guiaran les seves passes. Tota escena d'un crim és una posada en escena.

A la Sala Beckett de Barcelona.

Música

Espurnes i coralls
Mar Grimalt

La cantant mallorquina Mar Grimalt ha debutat amb el disc *Espurnes i Coralls* (Segell Microscopi), en el qual l'autora ha trobat "un univers sonor a partir dels sons de les màquines de la fàbrica de vibrats i pretensats de la seva família", tal com expliquen des de la discogràfica. Aquesta jove artista va guanyar la 14a edició del Concurs Sons de la Mediterrània.

Pelis i sèries

La amiga de mi amiga
Zaida Carmona

Ja tenen 30 anys, però viuen com quan en tenien 20, tot i que ja no tenen edat per convertir-se en joves promeses. Estan enamorades de l'amor, però, en la seva recerca, es destrossen les unes a les altres, equivocant-se d'*exnòvia* a *exnòvia*, de relació en relació. *La amiga de mi amiga* és un joc que comença quan la Zaida, després d'una ruptura, torna a la ciutat.

ESTILS DE VIDA

Creix l'addicció als videojocs

Foto: Freepik

i SALUT MENTAL

La Unitat de Joc Patològic i Addiccions Comportamentals de l'Hospital de Bellvitge ha vist com les xifres de consultes relacionades amb l'ús excessiu de videojocs s'han multiplicat des del 2021. En el darrer any s'ha passat del 3,5% al 15,4%. Els especialistes creuen que aquest elevat increment podria ser una més de les conseqüències de la pandèmia. En aquest cas, el confinament en seria la causa directa.

Els videojocs són una distracció saludable, però l'ús abusiu pot provocar un trastorn important. És una realitat clínica que moltes famílies ignoren. Abans de la pandèmia la unitat i altres centres especialitzats ja advertien sobre el creixement progressiu d'aquest problema, però les hores mortes a casa i l'ansietat durant la pandèmia haurien contribuït a agreujar-lo.

Els principals senyals d'alerta són la pèrdua d'autocontrol i l'abandonament d'altres activitats socials, lúdiques i laborals o escolars. "Fins que pacients i famílies no reconeixen que la passió pels videojocs és en realitat una addicció, no acudeixen a les consultes als dispositius assistencials i associacions d'autoajuda, i poden passar mesos", segons Susana Jiménez, cap de la unitat.

Les claus

VIDA SOCIAL

Els infants i joves necessiten fer regularment activitats socials i lúdiques lluny de les pantalles

LÍMITS

Com en qualsevol activitat d'oci, cal establir uns límits diaris: un horari estricte per jugar a videojocs

ESPORT

L'exercici físic és una bona manera de gestionar l'ansietat que tenen els joves i que alimenta l'addicció

VIOLÈNCIA

Si s'enfada violentament quan l'obligues a deixar el videojoc, comences a tenir un problema seriós

Foto: Freepik

Atenció psicològica via telemàtica

Psicoterapeuta Col·laboratiu i Dialògic

Psicòleg

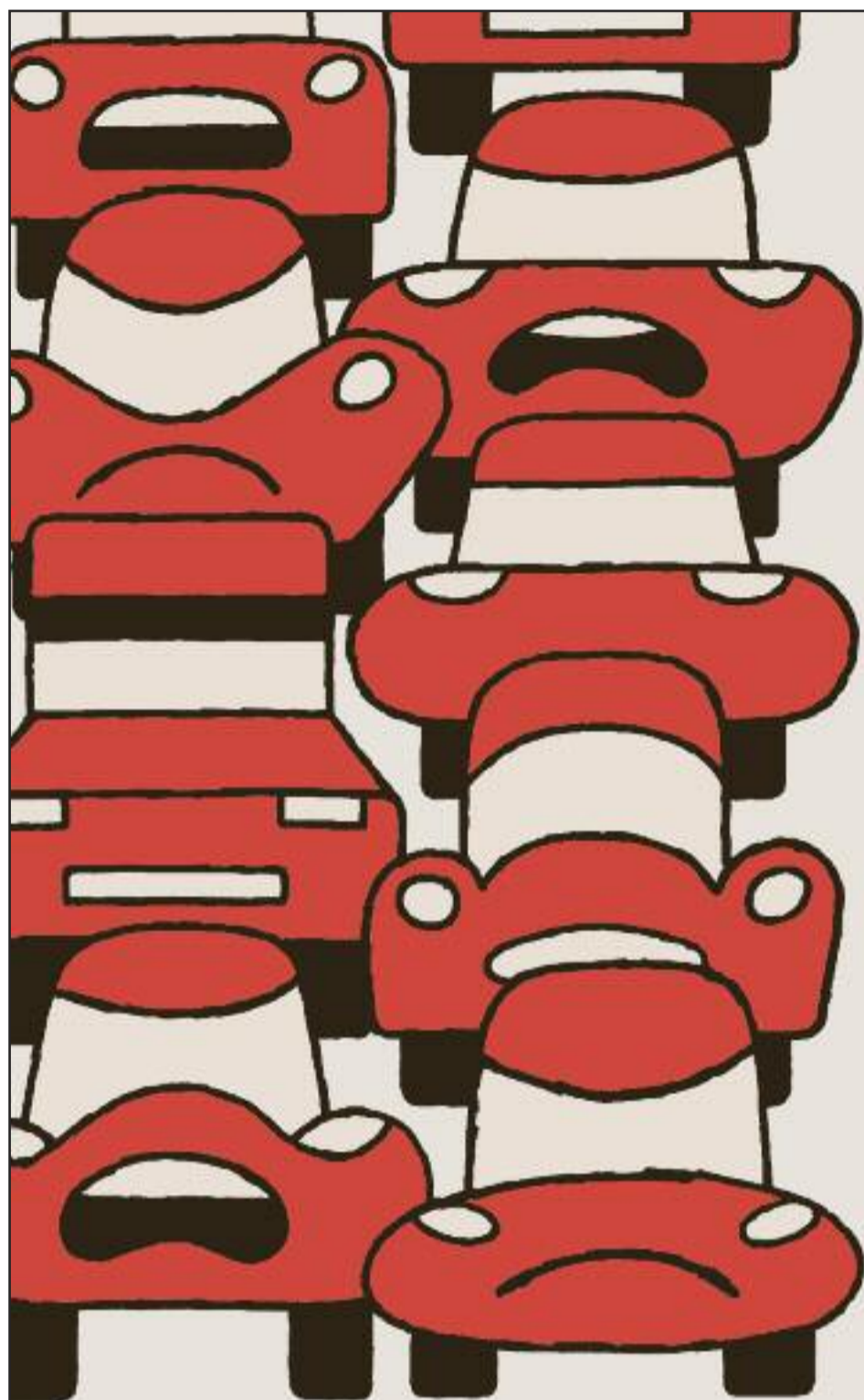
Depressió, Ansietat, Estrès
Dificultats de relació

Visites concertades dimarts i divendres

www.javiercentol.com

625 522 561

Numància, 52-54 Entresòl 4t

Millor amb transport públic.

Desplaça't per la ciutat en bus i metro, el transport més integrat i més sostenible.

[tmb.cat](https://www.tmb.cat)

Transports
Metropolitans
de Barcelona

BARCELONA't
amb TMB